

ANUL LXXXI

Nr. 30

24 — 30 iulie 1991

BUCUREȘTI

FLACĂRA

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Doris din Florida la telefon:

„CUTREMUR în România!”

„...cu cât ne apropiem de sfârșitul anului 1991, cu atât evenimentele se vor precipita, ducând la schimbări majore în nivelele superioare ale puterii actuale. Vor fi scene violente, dar nu ca în decembrie 1989”.

Spre un capitalism cu față umană!

DAMENI DE PESTE OCEAN
Taximetrist în Manhattan

pag. 8-9

DOCTORUL

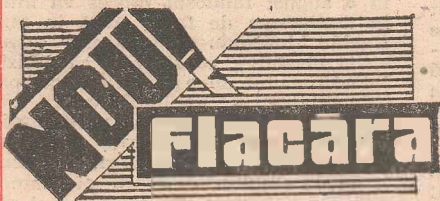
Constantin
Gh. Băcanu

PROPUNE

pag. 6

Reporter de război
ÎN IUGOSLAVIA

Cu glonte pe țeavă

acordă gratuit spațiu
publicitar societăților
comerciale pentru
oferte de locuri
de muncă.

Azi, județele:

**ARGEȘ,
HUNEDOARA,
SĂLAJ!**

Biserica prăbușită, clopotarul teafăr

pag. 7

Șobolanii atacă, nuntașii ajung la spital

pag. 6

Am văzut cu ochii mei:

Cum se muta vechea nomenclatură

pag. 12

Mezatul chilipirgiilor

Făcînd, pentru uzul demonstrației, abstracție de cît de întemeiată este faimoasa teorie a celor cinci orinduiuri sociale, precum și de limba de lemn în care teoria a fost exprimată și impusă ca un precept biblic, voi arăta că pînă în prezent s-a știut cum s-au alcătuit și menținut imperiile și proprietățile sclavagiste (prin jaf și crimă), cum s-a ajuns la marile latifundii și proprietăți feudale (prin jaf și crimă), cum s-au acumulat capitalurile și s-a trecut de la feudalism la capitalism (prin jaf și crimă) și cum s-a trecut de la capitalism — în care se găseau proprietăți particulare mari, mijlocii și mici — la comunism (prin jaf și crimă). Ceea ce nu s-a știut și nu se știe încă este cum să treci de la socialism la capitalism (în termenii de acum, „la economia de piață”). Tot prin jaf și crimă? Dintre elementele trecerii acesteia din urmă, în România la ordinea zilei este acum privatizarea.

Ce s-a petrecut de curînd în Parlament se știe. Guvernul a mînat o incomensurabilă mirare. Cum adică, a zis el, tocmai cei ce-au reproșat F.S.N.-ului că în trecerea la economia de piață a pus căruța înaintea cailor, „liberalizînd” prețurile înainte de privatizare, să nu mai vrea acum să se facă privatizarea? Răspunsul a fost însă cît se poate de clar: da, e necesară privatizarea, însă nu oricum. Un text la care se pot prezenta în comisii 160 de amendamente nu mai poate fi considerat proiect de lege, ci o simplă ciornă. Pertinente critici a adus proiectului de lege fesenist venerabilul președinte al Senatului. Sînt intru totul de acord cu cele spuse de domnul Alexandru Bărlădeanu. Dar dacă Domnia-sa și-a așezat expunerea pe ideea „unde se vor duce banii obținuți din vânzarea proprietăților de stat?”, eu voi avea în vedere alt aspect: de unde vor veni banii cu care se va cumpăra averea de acum a statului, cu alte cuvinte, care indivizi vor fi proprietarii proprietăților de stat din România.

Așadar, cine va avea sutele ori miile de miliarde necesare pentru a achiziționa 70 la sută din ce are statul român în prezent? De la noi din țară aceștia vor fi: cei deja privatizați acum, marea lor majoritate deținînd buticuri unde se vînd la prețuri astronomice mărfuri de import; foști și actuali șefi de unități, gestionari, magazioneri etc., care au umplut saltele de bani și așteaptă să-i investească în cel mai avantajos chip; bisnișari de toată mîna; indivizi din lumea interlopă, care își vor „spăla” banii cumpărînd acțiuni sau proprietăți întregi; vechii nomenclaturiști care au acumulat averi și, mai ales, actualii nomenclaturiști (la anumite niveluri ei sînt tot cei dinainte), care, folosind poziția politică și administrativă pe care o au, relații de tot felul în dulcele stil balcano-bizantin, se vor organiza să-și însușească pe nimic averi mari, începînd cu vilele în care s-au mutat ori se mută acum (legat de aceasta, consider că este imperios necesar să se pună cît mai curînd posibil în practică propunerea domnului Alexandru Bărlădeanu ca demnitarii să fie obligați să-și declare, la preluarea funcției, averea). De peste hotare, se vor prezenta să cumpere proprietățile statului român (prin unele părți, mai ales pe la țară, acțiunea deja a început) înși cu putere financiară de mîna a șaptesprezecea, arabi, israeliți, turci (și alții), care, posedînd un pumn de dolari, cu care acasă la ei nu înseamnă mai nimic, vin la noi și cumpără pe acest pumn de dolari bunuri de mare valoare, spoliind pe români (imi aduc aminte cum bandele de ciomăgași tocmiți de boșii F.S.N. din București tipau animalic, la 28 ianuarie 1990 și în alte date, „Nu ne vindem țara!”). Cei care nu vor avea acces la proprietățile de stat puse în vânzare vor fi exact cei care le-au produs prin munca de-o viață — milioanele de români al căror cîștig abia de le ajunge să supraviețuiască. Din toate aceste motive, privatizarea în termenii legii propuse de guvern s-ar transforma într-un mezat al chilipirgiilor și învîrtiturilor, din România și de peste graniță. Eternul păgubit — omul de jos și poporul român în întregul său.

Evident, proiectul legii privatizării trebuie trimis înapoi în comisii. Avem nevoie de un proiect bun, singurul care poate fi bază a unei legi bune. Esența lui — să beneficieze cît mai mult de noua așezare omul de rînd, pentru că, nu-i așa?, proprietatea de stat s-a constituit ca proprietate „a întregului popor”. Dacă nu se va proceda astfel, iar guvernul se va încapățîna să treacă la dezbată mîzind pe mașina lui de vot din parlament, dacă, pornind de aici, legea se va adopta ca urmare a unei antante fesenisto-udemiste, consecințele ar putea fi deosebit de grave. Să nu ne iluzionăm că jocurile pot fi făcute o dată pentru totdeauna. Tot ce-i împotriva firii în cele din urmă se răzună, tragerea la răspundere poate să vină oricînd. Cu cît mai avan în această perioadă instabilă nomenclaturistă și alții cu bani și relații și tupeu și lipsă de scrupule își vor însuși averi pe nimic, cu atît mai tare cei de jos, eternii nedreptățiți, vor cere, cînd va veni vremea, să se facă dreptate și vor dori un justițiar. Un Antonescu, de pildă.

ION D. GOIA

PARADOX

Cu cît mai multe partide, cu atît mai puțin pluralism!

Ecuația unui partid puternic e simplă: el trebuie să fie nu o confrerie, nu o mafie, nu o gască, ci o forță socială. Dacă acest lucru nu se întîmplă, și în România nu se întîmplă, întreg așa-numitul spectru politic nu e decît un simplu joc.

Rînd pe rînd, principalele partide au fost golite de virtuți sociale. Începutul l-au făcut partidele istorice care în numai două luni de la înființare numărau sute de mii de membri și mult mai mulți simpatizanți. Pe bună dreptate, dl. Corneliu Coposu, președintele P.N.T.-c.d., afirma că partidul său „va cîștiga alegerile”. A urmat iluzia liberală și ea repede stinsă, dar cu o trenă mult mai consistentă, totuși, fapt ce a putut fi constatat și în alegeri cînd P.N.L. a obținut un procentaj de trei ori mai bun decît P.N.T.-c.d.

Frenezia generată de Frontul Salvării Naționale, începînd din 28-29 ianuarie 1990, s-a stins și ea după invazia minerilor în București. Asemenea P.N.T.-c.d., P.N.L., ca să nu mai vorbim de P.S.D.R., Frontul Sal-

vării Naționale nu mai este astăzi o organizație care să însemne un partid mare, fundamentat doctrinar, deci cu oameni care ideologic să vorbească „aceeași limbă”. Comunitatea de interese personale nu ajunge. De fapt de la asemenea interese s-a început constituirea pluralismului românesc, exemplul relevant fiind cel al F.S.N.-ului, inițial un organism cetățenesc ad-hoc, menit a gestiona țara pînă la alegeri, dar care, în urma intereselor de putere ale unui grup, s-a transformat în partid.

Exact din momentul transformării F.S.N. în partid, tot mai mulți au priceput grabnic faptul că politica poate fi o afacere și, în consecință, au trecut la întemeierea de partide. Fără a se centra pe opinii, pe așteptări ale electoratului, pe tendințe și orientări.

Există în România de azi o doctrină liberală, care să aibă exponenți și audiență? Nu! Lămuritoare în acest sens sînt comportamentele la virf ale principalelor grupări care se declară liberale: P.N.L. și P.L.-

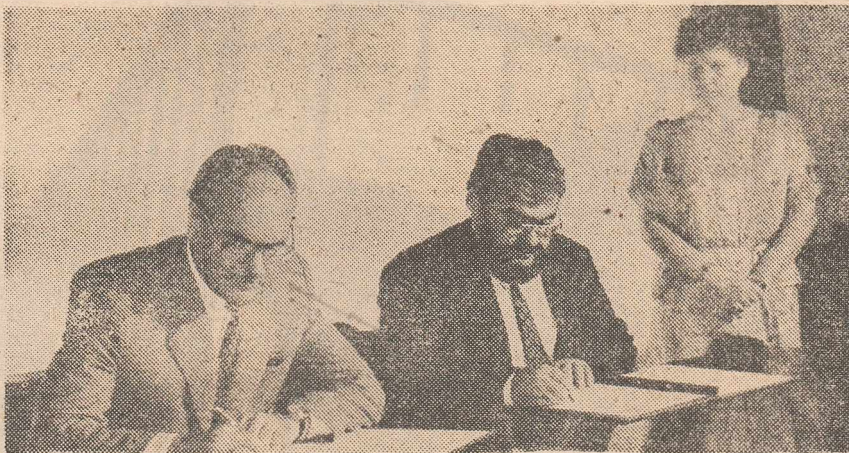
A.T. Dar ce poate însemna, azi, doctrina național-tărănistă? Mai este valabil ceva din precarul corpus doctrinar național-tărănist din perioada interbelică? Categorie, nu, dacă ne gîndim că atunci național-tărăniștii se revendicau prin doctrină la stînga centrului, fiind numiți și... socialiști. Acum P.N.T.-c.d. și-a apropiat creștin-democrația, ideologie excelentă pentru popoarele catolice, favorabilă și românilor, ținînd seama de fundamentele moralei creștine comune. D. cite știm, actuala echipă de la P.N.T.-c.d. n-a avut timp sau n-a putut să-și asume reforma doctrinară. Aici există, totuși, o șansă...

Despre celelalte partide nu e absolut nimic de spus. Ele nu există din punct de vedere ideologic, deci sînt moarte ca partide. Asemenea insuficiență ideologică sau ideologie perimată, fără penetrație socială a făcut, de pildă, ca imediat după primul război mondial, Partidul Conservator să se desființeze.

Chiar și Partidul Socialist al Muncii — care are un plus de experiență doctrinară și oameni care pot pune în mișcare un eșafodaj teoretic — nu are decît șansa politică de conjunctură sau deloc. Utopia s-a consumat și n-au mai rămas din ea decît interesele, mai mult sau mai puțin cotidiene ale unui grup de indivizi.

Întrebarea e: Cît va reuși Partidul Alianței Civice?

EUGEN MIHĂESCU

Simbătă, 20 iulie 1991, a avut loc, la Palatul Elisabeta din Capitală, semnarea Protocolului privind colaborarea între Ministerul Culturii din România și Ministerul Culturii și Cultelor din Republica Moldova pe perioada 1991-1993. În numărul viitor al revistei vom reveni cu amănunte.

Fotografie de IONEL PUICA

„De bine,” de la Glina S.A.

Noile prețuri

Pastramă de porc: 330 de lei; costică: 47 de lei; piept ardeleanesc: 70,50 de lei; oase coastă: 1 afumată: 42,30 de lei; slănină afumată: 50 de lei; ciolan cu picior: 61 de lei; ciolane afumate: 70,50 de lei; salam de vară: 240 de lei; salam italian: 195 de lei; salam București: 195 de lei; salam Victoria: 220 de lei; parizer: 170 de lei; cîrnați trandafir: 200 de lei; cîrnați Bieaz: 144 de lei; mușchi țigănesc: 350 de lei; semiconservă pulpă: 350 de lei; pastă de mîci: 140 de lei.

Și-și scot pălăriile, salutîndu-se ceremonios

Frenezia naționalistă este urmașă necontestată a comunismului. De la Nagorno-Karabakh începînd și terminînd cu aproape războiul civil din Iugoslavia, naționalismul are aceeași rețetă. Intoleranță, singe, rasism, separatism — toate în vremea cînd lumea pare a-și găsi un destin comun sub zodia abundenței materiale.

O caricatură publicată zilele trecute de presa cotidiană din țara noastră, reluată după o publicație străină, este extrem de sugestivă: pe niște trepte se întîlnesc două personaje, unul e Comunismul, celălalt Naționalismul. Comunismul coboară, iese din scenă, în timp ce Naționalismul urcă în prim-plan. Cei doi își scot pălăriile, salutîndu-se cu toată deferența.

Faptul este argumentat și de evoluțiile politice și sociale din România de după decembrie 1989. Ba chiar cu nuanțe, de la „Vatra Românească” și Partidul pentru Unitatea Națională a Românilor, la „România Mare” și Partidul „România Mare”. Alcătuirii de care fuge pînă și F.S.N.-ul... (E. M.).

Cui i-e frică de Radio Timișoara?

Printr-o notă telefonică transmisă în telex, președintele Radioteleviziunii, dl. Răzvan Teodorescu, înștiințează Studioul de Radio Timișoara că începînd cu data de 29 iulie a.c. acesta va reintra în modul de funcționare practicat pînă la data desființării lui, în 1985. Atunci, decretul de desființare era semnat de Nicolae Ceaușescu. Acum, decizia de „revenire” este semnată de d-nii Eugen Preda (director general al Radiodifuziunii) și Ion Ghițulescu (director de program). Concret, această decizie cere retragerea emisiei de pe frecvența de 630/639 Khz și intrarea ei pe lungimea de undă medie, cu frecvența de 909 Khz. Asta înseamnă o reducere de opt ori a puterii de emisie a studioului, ale cărui emisiuni în limba română, maghiară, germană, sîrbocroată, slovacă și bulgară sînt ascultate deopotrivă în sud-vestul țării ca și în Regiunea Autonomă Vojvodina (locuită de români), în Ungaria (zona Szeged, locuită de români), la Chișinău, Viena, Frankfurt. Studioul Radio Timișoara — reintrat în funcțiune în 22 decembrie 1989 — după cinci ani de tăcere — a realizat pînă acum numeroase premiere radio-

fonice, stabilind transmisiuni directe din studiourile de radio „Europa Liberă”, „Vocea Germaniei”, „Vocea Americii”, B.B.C., Radio Beograd, Radio Zagreb, Radio Novi Sad, Radio Chișinău — interviuînd numeroși oameni politici din Europa și reprezentanți ai tuturor partidelor politice din România. Este singurul mijloc mass-media care transmite în direct din sala Curții Supreme de Justiție procesul celor 24 de la Timișoara. Întîmplător, în 29 iulie emisia va fi sugrămată, rămînd în cițiva kilometri în jurul Timișoarei, în 30 iulie în fața instanței vor compărea d-nii generali Ștefan Gușe și V.A. Stănculescu, iar în 6 august faimosul proces va intra în dezbaterile de fond, adică în faza finală. Limitîndu-ne la aceste date strict obiective, considerăm că decizia Radiodifuziunii de a scoate din competiție Studioul de Radio Timișoara este abuzivă și se integrează în strategia eliminării presei democratice de pe teritoriul țării. De asemenea, se atențuează la drepturile firești ale minorităților naționale din România și ale celor românești din țările vecine.

RADU CIOBOTEA

Societatea comercială „Publicațiile Flacăra” S.A. anunță agențiile particulare de difuzare a presei interesate în distribuirea publicațiilor „Flacăra”, „Flacăra Rebus”, „Flacăra Bis”, „Flacăra Basarabiei”, „Almanahul Flacăra” că se pot adresa la telefoanele 17.48.91, 17.59.69 sau personal la sediul redacției, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, București.

REPORTER DE RĂZBOI

ÎN IUGOSLAVIA

Cu
glonte
pe teavă

Informațiile folosite de reporterul nostru în cuprinsul acestui documentar provin în exclusivitate din sursă sîrbă.

Oprîți în intersecția
Europa I

Există, undeva în Belgrad, o intersecție ciudată. Străzile sînt perfect perpendiculare, scurte, luate non-stop de traficul nelor de autoturisme care au nimic în comun decît răfulgerarea unei încrucișări. Adirile, însă, se ridică într-o arhitectură zdrențuită vast și migală, în așa fel încît dacă forță uriașă le-ar uni, colțurile lor s-ar încadra perfect unul în altul, alcătuind un singur edificiu, imens, strivitor și anal. Asta nu se poate întîmpla, însă, decît în imaginație, unde sînt în imaginație se pot mîna o clipă, efortul, săbăticia, durerea, scrișnetul și rezistența la rupere a acelei lene, inevitabile despărțiri. Îmi amintesc de ea brusc și parcă fără nici o legătură cu goana aceasta epuizantă spre un autobuz numit Croația, care aleargă pe el, sub aceeași caniculă, nu știu cît de departe în fața noastră. Am parcurs deja patru sute de kilometri de Iugoslavia rîstă și obosită, iar întîlnirea cu ziaristii de la Pancevo („Libertatea”) a rămas singura esențială. De acolo am intrat în funcția de telefoane. Un grup de ziaristi din S.U.A., Japonia, Germania, Austria, Franța, Elveția, Irlanda, Grecia și U.R.S.S. stașii de presă și reprezentanți ai marilor agenții de informații, se îndreaptă dinspre Belgrad către Novi Sad, Kula, Sombor, Vajnska și apoi — peste Dunăre — spre Borovo Selo. Satul din Croația unde s-au dat nouă bătălii și a fost ratat un masacrul. Telefonice, se transmite la Novi Sad: „Grupul va fi ajuns din urmă de doi ziaristi comani reprezentînd „Naša Reci” și „Flacăra”. Text incomplet. Din el lipsa o Dacie veche de 20 de ani, benzina românească și un sofer (Gheorghe Mermoze) care ar merita să facă turul lumii într-un Opel Kadett cu telefon muzical și aer condiționat. Belgrad-plecare ratată. Novi Sad — punct de întîlnire ratat. Kula — punct de întîlnire ratat. Sombor — un autocar supersonic și alte opt mașini zburătoare cu inscripția „Press”. O salată exotica de ziaristi împovărați cu camere video, aparate foto cu telescop și declanșator-mitralieră, magnetofone, reportofone, reflectoare. Parcăm bătrina Dacie la umbră și înfrăm în horă, cu carnețelul și pixul în mînă. Cineva anunță sec: au venit românii. String mîna citorva asiatici care par cuprinși de o furtună iremediabilă, le zimbesc și întrebîndu-i ce au văzut pe traseu și gîndindu-mă că, în fond, toți sîntem băieți buni, cu diferența că noi n-avem nici un dolar, nu știm unde vom dormi pe gratis, cît vom minca din salamul și roșiile de-acasă, nu prea știm bine cu benzina și în orice caz — nu mai avem de unde plăti intrările pe auto-

stradă. Treccm în autocarul răcoros cu televizor color, stăvărdesă și sucuri tropicale. Pe marginea soselei, tanchiști blinzi ne privesc apatie. În sens invers, are loc exodul sîrbilor care fug din Croația. Peste zece mii pînă acum, înregistrați la Crucea Roșie. Alte (cite?) mii neînregistrați. La Kula — 153 de refugiați. 101 copii. Restul femeii. La Sombor — 574. Copii și femei. 39 de copii sub doi ani. 14 născuți în timpul exodului. Vajnska — școala transformată în centru de primire. O bătrînă cu copii (de doi, patru și cinci ani) în fața unui sandviș. A venit din satul Tenja. Ieri, acolo au fost împușcați trei sîrbi. Se trage în fiecare noapte. Sînt atacate casele sîrbilor. Fiul ei a rămas acolo, în garda sătească. Toți bărbații sîrbi au rămas în gările sătești. Dacă se pleacă, ar scăpa toți. Dar nu pleacă. Sînt acolo de 700 de ani. Unde să plece? De ce să plece? Cum o cheamă — întreb. Nu răspunde. Dacă se află numele ei, la întoarcere va fi împușcată. Ea are copiii aștia de crescut aici, în refugiu. E îmbrăcată în dolu și vorbește ca și cum ar ști că tatăl copiilor nu va mai veni niciodată. Lîngă mine, înregistrează convorbirea o ziaristă de la United Press International. Îmi șoptește confidențial: „Acum trei ore satele Tenja și Bjelobrd au fost încercuite de poliția croată. Se dau lupte.”

Mă întorc și ascult explicațiile unui oficial sîrb. În Croația — spune — e o enclavă de 56 de sate sîrbești. Președintele Franjo Tudjman și Partidul Democrat Croat vor o Croație de rasă pură. În acest scop partidul croat de guvernămînt și-a creat o armată proprie și un nou Minister de Interne (M.U.P.), a „epurat” toți foștii poliști sîrbi sau le-a cerut să semneze angajamentul de loialitate nu față de Iugoslavia, nu față de Croația, ci față de partid. Limba sîrbă — scrisă cu caractere chirilice — a fost interzisă. Presa, radioul și televiziunea sîrbă au fost și ele interzise. Peste 60 de case și 40 de magazine și restaurante sîrbești au fost dinamitate. Toți sîrbi din conducerele întreprinderilor, din armată, poliție, serviciile secrete, presă — concediați. Luptele cele mai grele s-au dat la Borovo Selo. În ce mă privește, am senzația că alunec din realitate, fiindcă dacă datele și informațiile de pînă acum sînt corecte, ele nu concordă cu comunicatele din presa română și, uneori, sînt absolut necunoscute. Notez: „Neapărat interviu cu ministrul informațiilor, Beograd”. Deocamdată, spre Borovo Selo.

Un western fără happy-end

Pe malul Dunării, cel puțin două sute de mașini, pázite de cîțiva oameni în pantaloni scurți și tricouri, cu pistoale la sold. Sînt mașinile aduse „dincoace” de sîrbi, înainte de începerea

asediului. Acolo, oricum, nu le vor mai trebui. Ceva nu e în regulă, ne întoarcem, autocarul se oprește undeva în cîmp, o luăm pe jos — pe alt drum — spre Dunăre, pe malul celălalt se aud din ce în ce mai clar rafalele de armă automată. Urcăm pe bac, cineva vorbește la o stație portativă, altcineva aduce în cabina căpitănelului un pistol-mitralieră. Minutele trec greu. Brusc, pe deasupra noastră țîșnește un avion de vînătoare, coboară în picaj peste Dunăre (ne aplecăm instinctiv capetele) și survolează zona din care se trage. Prin stație se transmite permisiunea de a ieși pe fluviu. Se declanșează aparatele foto. Un reporter al agenției Taniug își povestește ultima fotografie: o bătrînă la masă, cu piinea în față și pistolul mitralieră alături. Textul... nu înțeleg care e textul, eu i-aș fi zis probabil „Terorist sîrb pregătindu-și atacul asupra blindatelor croate”. Compatriotul meu Dragomir Mirianici din Timișoara se apropie și îmi spune încet:

— Am o veste proastă.
— După ce am rămas fără bani, fără cazare, și fără mașină — ce naiba se mai putea întîmpla?
— Tocmai asta e, în mașină a rămas și aparatul de fotografiat....

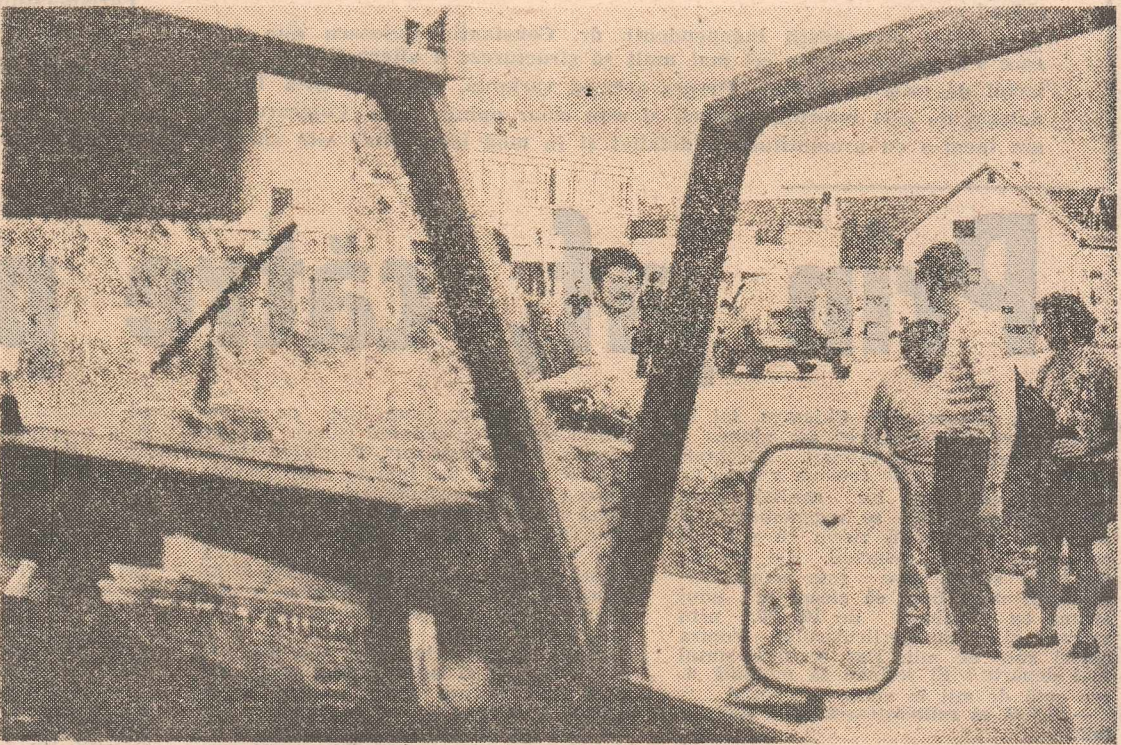
Totul e să respir regulat și să număr pînă la zece. Între noi și aparatul ăla blestemat sînt două sute de kilometri. Un fleac. Ne apropiem de malul celălalt. Sîntem așteptați de cîțiva sâteni. Intrăm într-un tragic western în care nu mai sînt femei, copii, muzică, viață, ci numai pistolari. Treccm pe lîngă două autobuze ciuruite în care veniseră „mupovci”-poliști croați. A fost prima mare bătălie pentru Borovo Selo. N-au apucat să coboare, au fost prinși într-o ambuscadă și somați să plece sau să se predea. Au deschiș focul din autobuze. În cele din urmă 30 s-au predat, 40 fuseseră deja împușcați. Satul e pustiu. Ferestre muribunde, cu obloancle trase. Magazinele închise. Linște. Nici un om pe străzi. Nici un scîncet de copil. Nici o mîngie. Nici o mașină. Un colț — un TAB al armatei

sîrbi vor trece la catolicism, o treime vor fi expulzați, o treime vor fi împușcați. Sîrbi sînt o piedică în calea dezvoltării unei Croații libere și independente, prietenă a Austriei, Germaniei și Ungariei. A fost suspendată Constituția federală și instituită cea croată, a fost repus în drepturi drapelul ustașilor. Tensiunile au început în august 1990, cînd I.L.D.Z. (Partidul Democrat Croat) a cîștigat alegerile, a desființat opoziția și a instituit partidul unic de guvernămînt, cu poliție și armată proprii. Singurul partid înarmat din Europa de după al doilea război mondial. În martie '91, după concedieri, amenințări, și bătăi, M.U.P. a trecut la ofensiva armată pentru alungarea sîrbilor din enclava celor 56 de sate croate. Femeile și copiii au fost trimiși în Serbia, bărbații — ca acum cinci decenii — au rămas să-și apere casele și tradiția celor 700 de ani. Întrebări?

Agencia Reuter: Cît mai puteți rezista după două luni de izolare? De unde hrană, arme, muniții? Răspuns: Avem mîncare pentru un an de zile. Arme există de mulți ani în întreaga Iugoslavia. Fiecare și-a cumpărat din Occident. Dar asta nu înseamnă că sîm bine. Croații ne sînt mult superioari tehnic, au arme importate din Ungaria și Germania de Est. Atașatul de presă al Japoniei: Cine sînt teroristii sîrbi din comunicatele internaționale? Răspuns: Noi și ceilalți apărători ai satelor sîrbești. Sîntem numiți „teroriști”, „ligani”, „bandiți” fiindcă nu ne părăsim casele. U.P.I.: Apărăți casele sau statul federal iugoslav? Răspuns: Statul federal e apărut de armata federală. Noi nu credem că Iugoslavia mai poate exista în condițiile actuale. Sîntem de acord cu independența Croației și Sloveniei, dar nu în condițiile purității etnice croate. Dacă puterile avu drepturi egale cu croații, vom rămîne — chiar în cazul secesiunii — în Croația. Dacă nu, sistemul de partea Serbiei. TASS: E posibil un război civil în Iugoslavia? Răspuns: Da. „Flacăra”: Ziare sîrbești ca „Politika” și „Borba” au informat asupra primirii de

puns: Sîntem fiți ai partizanilor care au rezistat împotriva ustașilor croați și naziștilor germani. Sîntem la noi acasă și vrem să trăim liber, alături de croați, fie că țara noastră se numește Serbia, Iugoslavia sau Croația. Dacă acesta e un act de terorism, așa cum dumneavoastră, ziaristii, susțineți în presa internațională, atunci sîntem teroriști. Armata iugoslavă e neutră. Trage și împotriva noastră și împotriva lor, pentru restabilirea liniștii. Și să vă mai fac o mărturisire: croații credeau că veți sosi la Borovo — nu la Borovo Selo. Au curățat orașul, au adus 10.000 de gardiști pentru „ordine”, și au dat jos inscripțiile „Întrarea ciinilor și a sîrbilor interzisă”. Și acum, v-aș sfătui să vă grăbiți. Se inserează și e posibil să fim atacați. Vă asigurăm protecția pînă la Dunăre.

Pe stradă trece un bărbat cu doi copii de mînă. Poate singurii copii din Borovo Selo. Mergem pe trotuar, iar pe șosea înaintează, paralel cu noi, o mașină din care se văd ieșind țevile armelor. Mașina de protecție. Printre noi se află pistolarii sîrbi, care ne arată mașina „mupovciilor” sosiți la negocieri la sat. Au coborît și au tras ca nebunii în clădirea primăriei, unde credeau că e comanda-mentul sîrb. Au împușcat doar un tinăr care, întîmplător, citea ziarul în apropiere. Masacrul a fost ratat. Au sîrit în mașină că să iasă din sat. Asta fuseseră, deci, „negocierile”. Pe drum au fost prinși într-un foc încrucișat al sîrbilor. Aici se termină sturta poveste a „Land-Rover”-ului ciuruit. Coborim spre Dunăre. Bacul ne așteaptă. Nu schimbăm adrese. Nu primim cărți de vizită. Nu ni se spune să mai venim odată, într-un week-end. Ne desprindem ușor de malul unde rămîn, nemiscați, msoșterii noștri sîrbi. Unul dintre ei nu rezistă acestei plecare, ridică mîinile și strigă: „Jiveli! Prijatelii!” (Să trăim, să trăii prietenii!). Facem semn de răspuneri, strigăm în toate limbile: „Să fie pace! Mir! Peace! Pe mal, partizanii par impresionati. Flutură, toți, mîinile. Fluviul ne îndepărtează tot

Clădirea primăriei văzută prin parbrizul ciuruit al Land-Rover-ului poliției croate. Întîmplător, figura ale ziaristilor prezenți la conferința de presă.

Alt colț — alt TAB. Intrăm în sala de sport a școlii și ne așezăm, epuizați, în tribune. Meciul va începe curînd.

Există mercenari români

Vorbește Vițomir Devetak, comandantul satului și șeful filialei locale a Partidului Democrat Sîrb. Spune că evenimentele de acum reactualizează anii 1941-1945, cînd Croația independentă a luptat de partea Germaniei. Acum formațiunea para-militară a ustașilor a fost reînființată. În anii aceia, ustașii au ucis peste 700.000 de sîrbi în numele purității rasei croate și au desfășurat un vast genocid spiritual, pentru asimilarea totală a sîrbilor rămași în viață. Acum, soluția Partidului Democrat Croat condus de Franjo Tudjman este simplă: o treime din

arme românești pentru croați, la Vukovar. Răspuns: Vukovarul e aproape și am fi aflat. Armele croaților sînt germane și ungurești. „Flacăra”: Ce știți despre prezența unor mercenari români în formațiunile paramilitare croate? Răspuns: Da, există mercenari români, albanezi, germani, kurzi. Am prins și noi cîțiva. Sînt slabi luptători. Nu aveau acte de identitate, ci doar un număr înscris pe mînă. Știau numai limba română. I-am întrebât de ce trag în noi. Au zis că pentru asta primesc 2.000 de mărci pe lună. Le-am dat drumul. 2000 de mărci e un preț cam mic pentru o moarte. International News: Dacă nu vedeți nici o șansă de reconciliere, de ce luptați? Care e poziția armatei iugoslave? Răs-

mai mult. Prietenia s-a declanșat cu o secundă prea tîrziu. Peste Dunăre coboară un apus de soare singur și simt, brusc, ca în cîndata intersecție belgradeană, efortul, săbăticia, durerea, scrișnetul și rezistența la rupere a acelei lene, inevitabile despărțiri. Treccm spre Serbia marilor convulsii, aflată, și ea la un alt prag al istoriei: despărțirea de Croația.

RADU CIOBOTEA

P.S.: A doua zi, la Belgrad, aveam să aflăm că după plecarea noastră M.U.P. deschisese focul asupra satului. Armata n-a intervenit. Pistolarii s-au mobilizat în trei minute și au respins atacul. Doi dintre ei au fost uciși.

DE SORGINTE COMUNISTĂ

Textul de mai sus — adică „titlul” rindurilor ce urmează — a fost exclus din „LEGEA PRIVIND SIGURANȚA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI” (Art. 3 — litera „h”). În care, tamar, era vorba de scoaterea „în afara legii” a acțiunilor, organizărilor, inițierii, săvârșirii sau sprijinirii oricăror astfel de acțiuni; dl. Dan Martian, inițiatorul excluderii — cel care, spre a se justifica, a aruncat în lada de gunoi a istoriei pină și formula „...de sorginte fascistă!” — poate jubila. Adică, dacă tot am dat fascismul la o parte — de ce să mai pomenim de comunism, stimați domni, domne și domnișoare?!

Ce ne rămâne, așadar? Am scos în afară legii „acțiunile, organizarea, inițierea, săvârșirea sau sprijinirea unor... extremiști! Cine sînt aștia? Greu, foarte greu de spus, dacă nu imposibil!

...Caut, în dicționar, cuvîntul „porc”: om nerușinat, grosolan, scirbos, obraznic, josnic, ticălos; imediat mai jos, cuvîntul „porcărie”: mizerie, dezordine, murdărie, grosolanerie, nerușinare, indecență, ticăloșie, etc. Mai aflu — cu stupeoare — că la Timișoara au avut loc răște cutremure („Tip Banat...!” — afirmă presa). De unde, oameni buni, tipul ăsta? Tipul Vrancea este mai acătării...? Ne paște cu mai multă blîndețe — sau cum?!

Fir-ați ai dracului de extremiști...!

toshi Igarasahi din Tokio, 44 ani, este injunghiat ca o vită în plin campus universitar: tradusesem cartea „VERSETELE SATANICE” de Salman Rushdie — ultimul fiind cel pe al cărui cap fundațiștii islamici pusese un premiu

are asta cu regimul totalitar?!

în valoare de două milioane dolari, să cadă capul ăluia! (n-a căzut, pină una-alta, autorul!), a căzut capul traducătorului cărții — ceea ce mi se pare cumplit!... Ce legătură

întimplată în decembrie și imediat după; nici un cuvînt asupra faptului că din niște milioane de purtători ai carnetului roșu de partid — sau, albastru, cocoțat pe umeri —

niciunul, nimeni! (sau, foarte puțin dintre aceștia), nu și l-au aruncat pe foc, sau l-au rupt în mod public — așa cum ar fi fost cazul în orice țară cit de cit normală!... Înțelegi de ce caut eu, acum, în dicționar, cuvîntul „porc”?

CACIALMAUA împărțiri vinei asupra tuturor — precum și „bășcălia” pe care mulți trecători stradali o fac asupra eroilor revoluției — sînt semne grave, ele demonstrează că „starea de sorginte comunistă” nu a dispărut încă (și se bazează, în continuare, pe prostie și violență — două date ce duc, categoric, la fas-

tori și caratiști de tip mafi — demonstrează bine acest lucru.

De ce „fel de sorginte” sînt toate cele de mai sus? Să lovim, cumva, recenta grevă medicilor, de vreun nou... Hiler? Cei cîțiva zeci de oameni, făcînd greva foamei Piața Universității, au aruncat sutele de scutieri sos întempestiv spre a le spargi capetele? Mai există cineva în țara asta, care să creadă „mineriada” a fost o acțiune îndreptată „împotriva pericolului fascist de peste hotare”?!

Sau — dacă, da! — pentru ce, domnule Martian, țineți exclusi din Legea AIA (art. 3, lit. „h”) — termenul de comunism?!

...În lumea actuală, în care deocamdată șeful statului nostru afirmă sus și tare, și mai ales pe unde poate, că România A ALES calea democrației — cum rămîne cu acest oriblu cuvînt: COMUNISMUL?! În potriua căruia — acuzîndu-și propriul lor singe — și-a dat viața sute și sute de tineri?!

Nu cumva... sugeți din el? Să fie o... „sorginte de țigă”?!

...Aud, în ultima clipă, că uhlarul nemernic din Constanța, beneficiînd de o înaltă funcție dată de către stat, și-a promovat odrasla într-o școală schimbînd notele inițiale, care biata creatură căzuse cîbric...! Vor urma cutremure „tip Dobrogea...”?! Le veți adulmea — și acestora „sorgintea”?!

Caut iarăși, în dicționar, cuvîntul „lichea”: secătură om de nimic, netrebnic, mizerabil...! Ei bine, caut apoi cu vîntul „comunism”.

Nu merge...! Se pare că n-înseamnă absolut nimic. Încerc la... sorginte.

HORIA PĂTRAȘCU

Trebuie să ne privatizăm degrabă. Altfel, vorba d-lui Silvia Brucan, euleasă probabil pe vremea exilului său printre geții din Dămăroaia, „nu mai ține”. Dar vom reuși s-o facem în așa fel încît să nu ne doară capul mai tirziu? Greu de spus, din moment ce nici chiar premiile Nobel n-au ajutat pe deținătorii lor să ofere o soluție despre care să zicem: iată calea!

Între economiștii independenți, dr. Constantin Cojocaru este cel care s-a străduit poate cel mai mult să structureze o alternativă la proiectul de reformă Roman. Despre această variantă, „Flacăra” și-a făcut datoria de a-și informa cititorii și este chiar opinia d-lui Cojocaru că am făcut-o cu promptitudine, detaliat și în mod onest. Dar este adevă-

rat și că n-am făcut o „campanie de presă” în susținerea, cu tot dinadinsul, a acestei alternative.

Spre deosebire de varianta Cojocarului, a „privatizării prin improprietărire”, guvernul susține o variantă mixtă, preponderent a „privatizării prin vînzare”. Proiectul guvernului se află acum în dezbaterile Parlamentului și ceea ce observăm este că discuțiile în jurul lui se opresc mai ales asupra celor 30 de procente din capitalul societăților comerciale ce vor reveni gratuit populației. Despre celelalte 70 de procente ce urmează a fi vindute se păstrează o tăcere care nu știm cit de multe poate spune. Poate multe, poate nimic.

O recentă discuție cu dl. Constantin Cojocaru s-a oprit mai eu seamă asupra acestui capitol.

Prin jaf, către prosperitate

— Prin urmare, d-le Cojocaru, tot la „privatizare prin vînzare” am ajuns.

— Eu cred că vă înșelați. Acceptați principiile ca vînzarea este un schimb echivalent de valori iar capitalul este ceva perpetuu, care se regenerează și aduce un profit? Să zicem că vor fi respectate aceste principii. Ce constatăm? Că statul, care este acum proprietarul unui bun, să zicem al unui strung cu o valoare de 100.000, prin vînzare el îl dă particularului contra acelei sute de mii. Dar ce face statul mai departe? El trebuie să mențină aceea sută de mii în stare de capital.

— Adică să reinvestească aceea sută de mii.

— Cumpără un strung nou, bunăoară. Deci statul va rămîne proprietarul unei averi aproximativ egală cu aceea care există acum.

— Dar, în sine, nu e nimic rău în faptul că el o să aibă un capital pe care o să-l mărească reinvestindu-l.

— Nu e rău, dar el continuă să rămînă proprietar! Despre asta e vorba! Iar o lungă experiență dureroasă a făcut ca lumea să constate că numai economia de piață bazată pe proprietatea particulară asupra capitalului generează niște mecanisme ca acest capital să fie utilizat eficient, adică să producă mai multe bunuri și servicii. Vrem noi să ajungem cit mai repede la economia de piață? Am înțeles că vrem. Dar nu există economie de piață decît dacă sectorul particular devine predominant. De asta spun eu că trebuie găsită o modalitate prin care sectorul de stat să fie micșorat iar cel particular să crească. Prin vînzare, vedem bine că sectorul de stat nu se diminuează.

— Asta sună a variantă comunisto-socialistă modernizată: lîngă sectorul de stat e tolerat să se dezvolte, paralel, și unul particular.

— În plus, capitalul reprezentat de

strungul pe care l-am luat ca exemplu și pe care-l cumpără cineva nu are cum să fie „privatizat”. Formarea celui capital a avut loc înainte de vînzare. Cineva a făcut economii și a strîns bani ca să cumpere strungul acela. Deci respectivul capital există înainte de a se face privatizarea. Altfel zis: ceea ce urmează nu este privatizarea capitalului reprezentat de strungul cu pricina, ci o simplă tranzacție de capital între doi proprietari diferiți.

— Vă înțeleg: în acest caz, tot ce s-ar reuși ar fi privatizarea unui capital care oricum este capital privat. Străsnică afacere!

— Să nu uităm însă că sectorul particular anare și se dezvoltă numai prin acumulări dinăuntru iar capacitățile lui de acumulare sînt limitate. Deci, dacă las să se dezvolte sectorul particular numai prin forte proprii, fără să transfere nimic sau transferînd osea puțin din sectorul de stat — căci prin vînzare nu transfer, ci schimb numai o formă a capitalului cu alta — se pune întrebarea în cite zeci de ani vom reuși privatizarea? Un răspuns ar fi că ne va ajuta capitalul străin. De acord, dar eu as adăuga că și băstinașii, unii dintre ei, vor putea să cumpere o parte destul de însemnată și încă destul de repede.

— Vă referiți cumva la politica de „îeftinire” a capitalului care urmează să fie vindut?

— Exact. Pentru că, țineți cont, tot ce am vorbit pînă acum pleacă de la premisa respectării celui principiu că vînzarea este un schimb echivalent. Dar există și posibilitatea ca vînzarea să se facă de ochii lumii, adică să nu exprime un schimb echivalent. Ceea ce s-a întîmplat și se întîmplă azi în economia românească: deteriorarea capitalului statului și posibilitatea ca valoarea lui să fie scăzută în mod real de zeci de ori. Întreprinderea care stă închisă și a valorat, adică ar fi putut

să producă bunuri și servicii care să-i facă o valoare de 2 miliarde, va fi adusă, să zicem, la 20 de milioane și o să fie licitată, o întreagă mascară dintr-asta foarte democratică, iar licitația va începe la 20 și întreprinderea va fi cumpărată cu 30 sau cu 50 de milioane. Apoi i se vor face ceva îmbunătățiri și va fi adusă din nou la valoarea de 2 miliarde. Operațiunea aceasta se va chema că este vînzare dar ea, de fapt, tot improprietărire va fi. Improprietărire înseamnă ce? A intra în proprietate fără să dai un echivalent valoric!

— Ne întoarcem la teoria dumneavoastră, a improprietăririi, numai că de data asta în folosul unui grup restrîns.

— Da. Și mai există un sistem prin care se poate accelera trecerea capitalului din proprietatea statului în proprietate particulară prin așa-zisa vînzare. E vorba de sistemul preturilor și al salariilor, prin intermediul căruia se acumulează rapid capital bănesc sub formă de profit — nejustificat însă — în mințile celor care dispun la început de ceva parale. Statul vinde sectorului particular marfă la valoarea ei, să zicem, de 100.000 și dă populației salarii de 200.000. Iar marfa respectivă, sectorul particular o vinde populației cu 200.000, rămînîndu-i cîștig net 100.000. Apoi operația se repetă. Asta e o pirghie formidabilă prin intermediul căreia se poate ca într-un timp relativ scurt sectorul particular să aibă cu ce să cumpere o foarte mare parte din capitalul pe care statul își propune să-l vindă. E vorba de un profit exagerat, rezultat din menținerea unei stări de penurie și speculă, ca și prin aruncarea de bani la populație, bani care nu au acoperire în marfă. Această sută de mii e utilizată ca un vehicul prin intermediul căruia se cumpără din proprietatea care acum e la stat.

— S-ar zice că ea tot taie mereu, felie după felie, din tort.

— Pare a fi o colaborare între stat și cei care au avut ceva capital la momentul zero. Tot ce se întîmple astăzi în România are un scop: acapararea capitalului acumulat pînă la 22 decembrie 1989. Introducînd acest fals, această așa-zisă vînzare, nu facem însă, într-adevăr, decît să improprietărim un grup. Nu spun că sistemul acesta nu duce la economie de piață, dar credința mea este că adoptarea proiectului de lege propus de guvern va avea consecințe catastrofale și de durată. Fiindcă nu este vorba aici numai de aspectul etic, că mi se pare mie ori altcuiva că nu e drept să se îmbogățească cutare. E vorba de niște consecințe pe termen lung. Legea asta va structura societatea românească de mine. Vom avea o societate de tip oligarhic și părerea mea rămîne că aceia care sînt acum în situația de a deveni proprietari de imense averi nu sînt cei mai buni dintre noi, nu sînt capitaliștii ăia care s-au zbatut, care nu dorm noaptea, care se chinuie, nu sînt ăia! Ei apar ca tot ce e mai murdar în societatea noastră. Vom avea o burghezie urîtă, murdară.

— Un deputat fesenist pretindea că proiectul propus de guvern e singurul proiect de privatizare înaintat Parlamentului.

— Acel deputat mintea bineînțeles. Încă din decembrie '90 am depus un astfel de proiect, susținut de cartelul „Alfa” și introdus ca inițiativă legislativă chiar de un grup de senatori F.S.N. Alternativa pe care o propun este să avem o clasă medie puternică, prin improprietărire a tuturor celor care au contribuit la formarea capitalului național.

— Prin urmare, ce se poate spune acum despre proiectul dv.?

— Mă rog, probabil ei consideră că l-au terminat, l-au decapitat. Eu zic că rămîne totuși de văzut.

DUMITRU CONSTANTINESCU

PRESEAZĂ PRESĂ!

Procesul Gh. Robu — C. V. Tudor este pe rol. Alte și alte procese de calomnie prin care se află în pregătire, gata să intre în scenă. În contextul liberalizării vieții societății din țară, libertatea presei joacă un rol foarte important, de cele mai multe ori pozitiv, asigurând democratizarea. Depinde de ziarist sau de redacția la care lucrează, locul în care se exersează această libertate.

P. V.

„ROMÂNIA MARE” — CUIBUȘOR DE NEBUNII

Nu mai este de mult o nouă faptă de subtitlu publicității prin care ar trebui citit: **săptăminal absolut naționalist și tra calomniat**. Nici că simpatizanții și cititorii săi cu ale lor epistole nu se sfiște să se adreseze respectiva redacție, că aceleași carențe de dură și lipsă de bun simț. Într-o sală de tribunal, la procesul Robu-Vadim, nu reprezintă decât un prim semnal de alarmă care ar trebui să trezească pînă la urmă publică și forurile competente și să impună luarea unor măsuri adecvate.

Un caz ilustrativ este cel al poetei și publicistei Elena Ștefănescu. La începutul lunii aprilie, c. a. respectiva publicat afirmația, în articolul „Portret de poetă malformată, cu motan viuros”, că E. Ș. ar fi fost prinsă într-un magazin încercînd să ure o jachetă. În căutare de senzații tari, cei de la „RM” au evin — în numărul din 14 iunie —, cu o serie de alte amănunte ale „afacerii” care, dincolo de falsitate, încălca tot ceea ce s-ar putea numi bun simț și integritate morală. Ca urmare, R.S. se vede pusă în situația de

a se apăra, acest lucru concretizîndu-se prin publicarea în presă a unei scrisori deschise adresată Procurorului General al României, prin care solicită accesul la dosarul despre care „RM” susține că ar fi fost înaintat Procuraturii. „Intrucît n-am călbat niciodată în magazinul din Sos. Mihai Bravu, nr. 294, bloc 6 și, nici nu am fost interogată de vreun om al legii (cu atît mai puțin expertizată psihiatric).”

În urma acestui demers, Procuratura Generală îi răspunde Elenei Ștefănescu prin adresa nr. 3124/24 iunie 1991, răspuns pe care-l punem, integral, la dispoziția cititorilor noștri:

„Urmare scrisorii deschise adresate conducerii Procuraturii Generale, în legătură cu articolul „Portret de poetă malformată, cu motan viuros”, apărut în săptămînalul ROMÂNIA MARE din 14 iunie 1991, vă comunicăm că organele poliției și Procuraturii locale sector III au desfășurat cercetări în dosarul nr. 1985/P/1990, împotriva invinuitei Ștefănescu Elena — fiica lui Gheorghe și Alexandrina, născută la 10.04.1948 în Zimnicea Județul Teleorman, domiciliată în București, str. Drîstor nr. 4, bl. B 13, sc. 2, ap. 29, sector III — redactor principal la „Gazeta Cooperăției”.

Din verificarea dosarului rezultă că invinuita Ștefănescu Elena a sustras, la 22.XI.1990, o

jachetă din lînă, în valoare de 1322 lei, dintr-un magazin de confecții, fapta sa fiind prevăzută de dispozițiile art. 208—209 lit. c, rap. la art. 224, alin. 1 Cod penal.

Invinuita a fost reținută și apoi arestată preventiv, pe termen de 5 zile, iar pentru că expertiza medico-legală psihiatrică efectuată a concluzionat că aceasta a acționat fără discernămint, prin ordonanța din 7 martie 1991 s-a dispus scoaterea sa de sub urmărire penală, în baza art. 10, lit. d — 11, pct. 1, lit. b, Cod procedură penală.

Împrejurarea că în articolul incriminat de dv. autorul face referire la „ELENA ȘTEFOI, angajată revistei CONTRA-PUNCT”, nu se datorează organelor Procuraturii, aceasta purtînd răspunderea celor publicate. În consecință, aveți posibilitatea să depuneți plîngere pentru infracțiunea de calomnie prin presă, împotriva autorului articolului.”

Deci, lucrurile sînt cit se poate de clare! Încalcînd deontologia profesională, pe baza unor aparente „potriveli”, membri ai redacției ROMÂNIA MARE improașcă pe oricine și oricum, oferind titluri de scandal, numai ca să își vîndă revista. Dar de unde-or fi avut totuși, dosarul?

PAUL VINICIUS ■

VADIM CA LA TEATRU:

„Arestați-mă!”

Cererea de restituire a cauzei la procuratură, formulată de inculpatul Corneliu Vadim Tudor, a fost respinsă. La ședința de pronunțare nu au fost prezenți nici soții Robu, nici C.V. Tudor, nici avocații lor. Au lipsit și grupurile de șoc ale „Românicilor Mari”. Se strînseseră vreo 20 de bătrîni pro-Vadim, care își făceau vînt cu „România Mare” și scrutau coridoarele. E clar, prima investigație a Partidului România Mare trebuie să fie un institut de geriatrie.

— Nu vă pot spune. Avem reprezentanți pentru presă, luați informații de la el.

Nu am mai ajuns la purtătorul de cuvînt pentru că a început ședința. Următoarea rundă a procesului Robu-Vadim va fi în 18 septembrie, cînd se vor audia martorii.

La ieșirea din sala de tribunal am întîlnit-o pe procurorarea Daniela Caraman.

— Vadim a făcut afirmația că îi sînteți ostilă. Vă cunoșteți de mult?

D.C. — Nu am nimic personal cu dînsul. Nu îl cunosc. Dar se pare că el are ceva cu mine, de vreme ce s-a manifestat în acest mod.

Nu a fost vorba de înlocuirea procurorului peste noapte. Eu am fost și la primul termen. Nici atunci nu ar fi trebuit să intru. Trebuia să fie colegul meu Dan Vasile care a fost însă transferat la procuratura militară. Ulterior s-a stabilit o anumită ordine în care să intrăm în ședință. Era rîndul colegului meu Florin Gulian care lunea treburile a avut un accident. Are amîndouă picioarele în ghips cu fractură de calcaneu. Soluția a fost intrarea unui alt procuror în ședință. Nimic ciudat.

— Cum vă explicați agresivitatea lui C.V. Tudor?

— L-a deranjat faptul că m-am opus cererii apărării lui. M-am opus pentru că motivele invocate de el nu aveau un temel legal. Singura soluție legală era cea a respingerii cererii.

— Cum ați reacționat la jignirile lui C.V. Tudor?

— Nu mi s-a adresat personal că aș fi „de la coada vacii”. Oricum el va trebui să se hotărască dacă sînt „de la coada vacii” sau sînt „nomenclaturist”.

De fapt a fost șocat cînd a văzut că mă opun cererii sale. El credea că totul va merge șnur. Atunci a spus: Această procurorare imi este ostilă! La un moment dat a ridicat tonul ca să-l audă și cei din sală și striga: Arestați-mă! Omorîți-mă!

AURELIA BORIGA ■

Pe holurile tribunalului, din jumătate în jumătate de metru, erau înșiruiți polițiști. L-am zărit printre ei și pe comandantul adjunct, Ion Serghie.

— De ce la ședința trecută forțele de ordine nu au putut ține în friu sala?

I.S. — Nu știu, am fost în concediu.

— Nu ați aflat totuși motivele?

— Eu știu că a fost ordine. Doamna președintă a tribunalului nu s-a plîns. Nu este vina noastră, a fost o sală neîncălzită iar curioși sînt mulți.

— Credeți că există o legătură între ineficiența poliției și premiul pe care revista „România Mare” l-a primit de la domnul ministru Viorel Ursu?

În săptămînalul „Phoenix” nr. 23 (65) din Oradea, a apărut sub titlul „Vorbi putea afla adevărul”, un articol în care, atacîndu-l cu vehemență pe Tokes László, mai jos iscălitul Paul Vasilescu, acordă cu larghețe licențe iredentiste familiei Pap Alexandru („Era foarte bun prieten cu Papp, co-jocarul din Dej, care după executarea unei condamnări pentru că a delapidat cîteva sute de mii de lei, a plecat în secuime. După revoluția din decembrie, Papp s-a întors din nou în Dej, unde, cu sprijinul U.D.M.R.-ului a deschis restaurantul „Carmen Sylva” (denumirea spune multe) în care au acces numai ungurii. Tot U.D.M.R.-ul a cumpărat o casă în fața unității militare din Dej (oare de ce) și a dat-o unei asociații care se ocupă cu vinzarea, dar mai ales cumpărarea unor terenuri de către unguri. Oare noi, românii, sîntem chiar așa de naivi?”).

În virtutea dreptului la replică, s-ar fi cuvenit să adreseze aceste rînduri publicității în cauză. N-o fac din două motive: fiuica respectivă se difuzează, dar nu se vinde în Dej, iar, pe de altă parte, maniera incitant-belicoasă în care autorul colaborează date exacte cu minciuni iresponsabile trebuie demascată pentru toți oamenii cinstiți prin intermediul unei publicații de largă audiență. Acesta e motivul pentru care

m-am adresat revistei „FLACĂRA”. Dar iată faptele:

Tovarășe P.V., Pap cei ostracizat este soțul meu, Pap Alexandru, condamnat la șase luni închisoare de către Judecătoria din Dej pentru infracțiunea de delapidare în dauna avutului obște, prejudiciul fiind în valoare totală de 5000 — cinci mii — lei. Sperînd că n-ați lip-

sau tentative menite să permită jecmănirea lor de bunurile cîștigate prin muncă. În rest, țâcere! N-o să dau numele celui care, deși beneficiar, l-a vîndut; el e de notorietate în Dej, și s-ar putea să mai întîlniți cunoștințe comune. Mai grav e însă faptul că, în continuare, deraiați de-a binelea, înrolîndu-ne cu arcanul în garnitura

cunoscînd proverbul românesc „nu strica orzul pe giște”, n-o să vă dea probabil în judecată, sau, de o va face, e dreptul lui. Eu zic să coborîm de la „penal”, în domeniul bunului simț elementar. Dacă ați citit cit de cit datele furnizate de statistică intrîrn la care, desigur, ați avut acces de-a lungul anilor de serviciu, v-ați dat seama că,

curge din pix. Cu soțul meu termin repede, dar ce fac cu copiii, tov. „esule”? Ca să le purific mințile și sufletele, va trebui să apelez la un specialist în transplanturi de organe de origine etnică pură... Nu mă îndoiesc că aveți și din aceștia în subordine, pardon, în redacție. Ca să fiți pe deplin satisfăcut, vă raportez că aseară le-am strîns cu ușă pe mîlă-mea și pe bunică-mea ca să-mi prezinte arborele genealogic și lista cu rudele stabilite în străinătate în anii 1100 și 1991! Știu că mă puteți ajuta și aici... Promit să nu rămîn datoare, ba, mai mult: vă invit în mod public la „Carmen Sylva”, spre a vă trata cu tot ce avem mai bun, și pe gratis!

Nu pot încheia fără să vă informez că în jurul unității militare, în afara localului proprietate a cumnatului meu (și el co-jocar), există o sumedenie de case și o salbă de localuri cu vedere permanentă spre cazarmă, clădiri în care viețuiesc „nepermis”, de-a valma, români și maghiari, fără să fi știut pînă acum că trebuie să introducă între ei sirma ghimpată! Ce ne sfătuiți să utilizăm, dinamita, sau... atomică? Și, pentru că nu sînt naivă, fiți amabil, tov. Vasilescu, lămurii cititorilor: a cui renaștere o simbolizează „phoenixul”? Mîl de multumiri pentru reclama făcută!

CARMEN PAP ■

CE REÎNVIE LA „PHOENIX” ORADEA?

sit și de la orele de aritmetică, încercați să înțelegeți că diferența pînă la cele „cîteva sute de mii de lei” e la fel de consistentă ca și cea dintre autocenzura definitorie oricărui gazetar onest și naționalismul paranoic al unui iscălitor de scandal din vocație sau din obligații de serviciu... Sînt convinsă că nu cunoașteți faptul că toți co-jocarii din zonă (inclusiv soțul meu), au fost ținte a numeroase și repetate înscenări

horthysto-iredentistă prin afirmația falsă că în localul nostru n-ar avea acces decît ungurii. Trecînd peste ineptia „sprijinului U.D.M.R.”, vă rețin atenția că fapta ce ne-o puneți în circă nu mai este tolerată nici în Africa de Sud, necum de Codul Penal român, care la art. 166 o incriminează ca propagandă cu caracter fascist, după cum la fel de ne-echivoc este catalogată drept calomnie stupefiantă dv. „vorbiire”, susținută de o ură oarbă. Soțul meu,

în timp, în Transilvania s-au întemeiat foarte multe familii mixte. E și cazul familiei mele, al cărui nume l-ați îmbăloșat. Ca fată m-am numit Lantós, iar acum mă numesc Pap. Și, în afară de hărnicia „criminală” cu care am iobăgit de dimineața pînă noaptea spre a aduce în casă cîteva bucate pe masă, altceva n-am avut de reproșat acestui nume. Noroc cu dv., că mi-ați deschis ochii, așa că m-am hotărît să-l lichidez înecîndu-l în veninul care vă

DE LA PURCEI LA OAMENI

Doctorul Constantin Gh. Băcanu:

CUM A DECEDAT COMUNISMUL!

„Înainte de primul război mondial, în România, persoanele cu psihopatii deținea un procent de 0,5 la sută; în perioada interbelică procentul a crescut la 5 la sută, iar în prezent cifra se apropie de 35 la sută”.

„Nu există clase, ci categorii medico-sociale. Necunoașterea acestei situații explică și falimentul socialismului.”

Medicul Constantin Gh. Băcanu este autorul unei originale metode de tratament ce i-a adus, în cursul anilor, recunoașterea multor sute de bolnavi și stima unor reprezentanți de frunte ai școlii naționale de medicină. Colaboratorul nostru a lucrat vreme de 30 ani la Institutul de surzi și vaccinuri „I. Cantacuzino”, unde s-a distins prin cercetări și realizări de referință. Acolo s-a născut și ideea obținerii unui poliautovaccin total celulo-microbian. Noutatea o constituie faptul că fiecare doză de vaccin se prepară pentru un anumit pacient, folosindu-se în acest scop produsele biologice (singe, urină, salivă etc.) colectate de la persoana în cauză. Pe această cale, a apreciat inventatorul, sistemul imunitar al organismului își recunoaște agresorii proprii, luptând mai eficient pentru combaterea lor. Doctorul Băcanu a izbutit prin această metodă să amelioreze maladii severe (boli de piele, afecțiuni intestinale, infecții urinare, alergii, infecții respiratorii, boli parazitare, cancer).

În 1975, întreprinderea de stat pentru creșterea și îngrășarea porcilor l-a invitat să extindă metoda și asupra suinelor. Imunizarea prin administrare de autovaccin a dus la rezultate neașteptate. Succesele dobândite în medicina umană și veterinară l-au îndemnat pe domnul Constantin Băcanu să probeze extrapolarea experimentului la întreaga societate. Comunicarea a provocat o adevărată furtună în capetele cenzorilor marxisti. Autorul a fost acuzat că promovează concepții reacționare, explicând și motivând împărțirea societății în clase sociale prin factori de determinism biologic.

Lucrarea a fost totuși publicată în „Viața Medicală” nr. 9 din 1981, dar numai după intervenții barbare și politizări penibile. În rîndurile care urmează, încredințăm tiparului cea mai mare parte a originii.

Prin autovaccin, românii ar deveni mai sănătoși, mai buni și mai harnici

„Experimentul — notăază doctorul Constantin Băcanu — a constat în imunizarea cu poliautovaccin total celulo-microbian a suinelor în gestație precum și a purcelilor nou născuți. La aceștia din urmă s-a observat, după 110 zile, o dezvoltare aproape uniformă, lungimea, lățimea și înălțimea fiind la toate exemplarele extrem de asemănătoare. Purcelii vaccinați s-au dovedit de asemenea vioi, jucăuși și deosebit de blinzi, spre deosebire de suinele nevaccinate din lotul martor, unde s-a constatat agresivitate (demonstrată prin agresivitate în proporție de 30 la sută). Lotul nevaccinat s-a caracterizat de asemenea prin neuniformitate somatică, prin purceli mici, mari, slabi sau cu malformații.

Cercetările științifice au arătat, iar experimentul de la Peris a demonstrat, că deficitul imunitar poate juca, în anumite perioade de creștere, un rol hotărâtor în dezvoltarea ființelor, permițând unor gemeni mai puțin agresivi, ce nu pun viața în pericol, să încetinească sau să stopeze dezvoltarea și, în final, să ducă la înegalitate biologică. Înlăturarea deficitului imunitar prin autovaccinare preventivă și curativă înlătură agresivitatea microbiană. Astfel, din 300 purceli martori, nevaccinați, 194 au trecut din maternitate în creșă, deci 65 la sută au îndeplinit norma de creștere, iar din 300 purceli vaccinați, 245 au trecut din maternitate în creșă, deci 82 la sută, aceștia

prezentînd și o creștere în greutate de 1 kilogram pe individ. În final, după 110 zile, din cei 300 purceli nevaccinați, ce alătau lotul martor, au rămas în viață 174 (adică 58 la sută), iar din cei 300 purceli vaccinați, au rămas 243, adică 81 la sută, aceștia prezentînd și o diferen-

Caricatură de MARIAN AVRAMESCU

ță ponderală de 1,5 kg pe individ. Purcelii dezvoltăți optim la lotul martor nevaccinat au fost în număr de 45, ceea ce reprezintă 15 la sută, iar la lotul imunizat, exemplarele bine dezvoltate au fost în număr de 243, deci 81 la sută.

La specia umană, inegalitatea biologică este și ea influențată de factori diverși: bagaj gene-

tic, alimentație, condiții de viață, mediu înconjurător, factori de stress. Încercări sporadice de autovaccinare la femei gravide și copii întârziți (prin infecții repetate) au determinat obținerea unui grad de sănătate și stadiu biologic peste media obișnuită, ceea ce sugerează extrapolarea experimentului de la Peris și la specia umană. Datorită perfecționării tehnicilor de lucru ale civilizației moderne, lumea ar ajunge la egalitate biologică, dacă nu totală, căci așa ceva nu se poate, atunci cel puțin la un procent alți de important, încât țara să reprezinte un procent neglijabil.

sint generatoare de clase sociale-economice, căci individul bine dezvoltat la trup și la minte produce mult și de bună calitate, câștigă bine, în consecință este cumulativ. Iar dacă această sănătate se menține la cîteva generații de descendenți, familia devine posesoare de capital cu toate consecințele care decurg din aceasta pentru societate. Bolnavii țării vor câștiga puțin, vor produce puțin și vor rămâne o povară pentru societate.

Este de notat că egalitatea biologică nu trebuie confundată cu identitatea biologică. Astfel, în societatea egalității biologice înclinațiile, talentele, pasiunile, spiritul novator și personalitatea nu numai că nu se șterg, ci vor căpăta o intensitate pregnantă, caracteristică unei societăți echilibrate, blinde, în care indivizii mai puțin dotați, dar normali somatic și mental, vor accepta situația de fapt, deoarece invidia, ura și agresivitatea vor fi mult atenuate.

Societatea socialistă a încercat stergerea deosebirilor dintre clasele sociale. Dar, cu adevărat, acest deziderat poate fi obținut numai prin metode medicale, deci prin administrarea întregii populații de autovaccin celulo-microbian. În felul acesta venitul social va crește nesoprat de mult, iar cheltuielile medicale (cele mai ridicate cheltuieli neproductive după cele militare) vor dispărea în mare măsură. Pentru obținerea imunității optime prin metoda amintită, investițiile sînt extrem de reduse, căci materia primă este reprezentată de apa distilată, fiole de sticlă și muncă (produsul patologic necesar preparării autovaccinului nu costă nimic), astfel încît se poate obține pentru fiecare persoană o imunitate durabilă, preventivă, cu numai 12 lei).

Cade în sarcina lumii medicale să contribuie la făurirea unei asemenea societăți civilizate, îndeplinite și sănătoase.

Însă fără comentarii disertația doctorului Constantin Băcanu. Propunem însă repetarea experimentului pe animale. Dacă autovaccinarea speciei umane reprezintă un demers dificil, atunci cel puțin să extindem metoda asupra bunilor noștri prieteni pe care îi mincăm.

LIVIU TIMBUS

Dansul Salmonellei

29-30 iunie a.c. Mare nuntă, mare, cu aproape 450 de invitați, aproape toți din satul Forău, comuna Uileacu de Beius. Mirii au fost din același sat și nunta s-a ținut la gospodăria soarelui mari. Deși pe socru mare îl cheamă Avram, se va dovedi, în cele ce urmează că nuntașii nu s-au simțit ca în sinul lui Avram. Nefericite vremuri mai pot trăi oamenii, dacă nici la o nuntă nu se pot simți bine! Nimeni nu ar fi putut să bănuiască ce îi va paște pe veseli nuntași înveseliți de băutură și mîncare! Precauțiile în legătură cu pregătirea mîncării la sute de oameni în dricul verii au fost lăsate la o parte, multe feluri de mîncare, gustări, ciorbe și sarmale, fiind adăpostite într-o cameră, unde au năvălit șobolanii, ospătîndu-se înaintea nuntașilor. S-au descoperit unele alimente prezentînd urme de roșături din partea mușafirilor nepoștii care cit pe-aici erau să preschimbă nunta într-un masacr. Dr. Victor Bădoi mi-a mai relatat un caz de ospăt colectiv la o înmormîntare cînd fasolea nu a fost bine fiartă și o gîscă care tocmai elocera s-a ospătat din fasole, scăpînd înăuntrul oalei și laba piciorului, infecție cu bacteriile patogene Salmonella, făcîndu-i pe unii din îndoliați

ȘOBOLANII atacă, NUNTAȘII ajung la spital!

aproape să calce pe urmele răposatului! Cazul s-a petrecut în apropiere de comuna Ilod. Acum Salmonella a jucat dansul miresei în burțile tuturor nuntașilor, mai tare ori mai cîtinel, după cît a consumat fiecare, așa că zicala că e bine să te scoli de la masă singur și nu să te scoale alții este binevenită și asta mai ales la o nuntă țărănească unde sînt mîncăruri din belșug.

Salmonella și-a început atacul încă de la gustările cu caltaboși, apoi a început cu bombardeze cu ghiulelele infestate ale bucăților de carne fiartă și sarmalelor. Victoriile depănă și-a sărbătorit-o cu prăjiturile și torturile în care dansau

mai îndrăcit decît nuntași în invirtita din Bihor cumpănitele bacterii care provoacă febra tifoidă ori infecțiile alimentare.

Peste 200 de bolnavi și 2 morți!

De la o vreme încoace nuntași s-au uitat unii la alții și nu le venia să creadă: în loc să devină îmbujorați la obraji, deveneau din ce în ce mai galbeni. Unii, fără să le pese prea mult, se repezeau în locuri mai doznice, alungați de teribila pîntecăraie. Părinții mirilor au fost printre primii care s-au simțit rău de tot. La fel și mirii. Nuntași se prindeau cu miinile de hirtă cîinîndu-se, nimeni

nu mai știa ce să creadă. Nici nu s-a isprăvit bine nunta, era abia duminică dimineața, cînd nuntașii s-au repezit la spitalul din Beius care a ajuns, în curînd, ca o cetate, asediată de niște oameni ciudați care, în loc să stea în picioare, se ghemuiau pe jos de durere. Mulți și-au prăpădit hainele lor cele mai bune, coridoarele spitalului erau pline de vîrsături, doctorii erau înnebuniți, era grevă, dar invazia de bolnavi era mai mult decît o urgență: era un dezastru.

Aici, la spitalul din Beius li s-au acordat primele ajutoare celor peste 180 care au fost internați. Spectacolul era sfîșietor: bărbați, femei (unele gravide) cu copii, toți frînți de o durere care căzuse peste ei cu puterea unui trăsnet. Cu toate că doctorii din Beius au intervenit prompt, primarul comunei de care aparține satul Forău mi-a relatat că oamenii au fost externați prea repede și că în stația de autobuz de lângă judecătoria din Beius se cîtîneau și abia se mai puteau ține pe picioare, prezentînd aceleași fețe cadaverice peste care fluturase înspăimîntătoare aripa morții.

Primul care s-a prăpădit dintre bolnavi a fost tînărul de numai 23 de ani, Ștefan Avram (o fi fost rudă cu gazda?). Asupra morții lui se vîntură mai multe ipoteze.

Suferind de o puternică infecție alimentară cu bacterii

Salmonella, unii susțin că tînărul a avut tulburări de echilibru, s-a prăbușit ca un buștean și în 2 iulie a.c., a fost dus imediat la Oradea cu diagnosticul de traumatism cranio-cerebral, nemaiputînd fi salvat. La autopsie se constată encefalită infecțioasă. Se mai susține însă că Salmonella nu poate produce encefalită infecțioasă. Cert este însă un lucru, indiferent de speculațiile care se pot face în legătură cu moartea acestui tînăr care lasă o femeie gata să nască un copil rămas fără tată: după nunta fatală, un om tînăr și sănătos a murit în urma acestui traumatism cranio-cerebral. Ce l-a putut provoca, dacă nu această tulburare de echilibru provocată de puternică infecție cu Salmonella? Sau ambele i-au cauzat moartea?

A doua victimă a Salmonellei a fost Ioan Bota (poreclit Nioca), în vîrstă de 48 de ani din același sat Forău, care a murit în 5 iulie.

Iată că după o nuntă care promitea numai veselie, cîntece de petrecere și jocuri, se înregistrează 230 de cazuri de infecții alimentare pricinuite de bacteria patogenă Salmonella și doi nuntași mor la foarte scurt timp! O tragedie care va rămîne peste multă vreme întipărită în memoria locului.

PASCU BALACI

Doris din Florida, la telefon: „Cutremur în România!”

În toamna anului 1989 am dat din întâmplare peste revista „Universul”, care apărea în USA. Nu atît disputele „istorice” între „Săptămîna” lui Barbu și „Universul” lui Buhoiu mă interesau în mod deosebit, ci, realmente, nevoia acută de a afla vești noi despre scriitorii, ziaristii și artiștii străini, despre fenomenul cultural-artistic românesc și internațional oglindit în paginile unei reviste cu o circulație cit de cit apreciabilă, despre soarta românilor de pretutindeni, artiști și neartiști, dar pămînteni de-ai noștri, mă interesa în mod expres.

Printre multe alte informații de ultimă și penultimă oră, șenționale, mi s-au părut la acea oră precizările faste și nefaste ale lui Doris din Florida. Ce aveam să aflăm cu anticipație despre soarta României în următoarele luni ale anului 1989? ! Prezicătoarea Doris anticipa un mic și neînsemnat cutremur de pămînt; care a și avut loc, altminteri, cu ur-

mări și consecințe mai puțin nefaste ca altele. Cu trei-patru luni înainte de evenimentele care au însemnat și îndoliat țara în egală măsură, prezicătoarea Doris anunța „manifestări de stradă, cu vărsări de sînge”. Interesant, nu?

Nu sînt un necredincios prin structură și educație, dar eu cred în Muntele Parnas, în zeul Apollo și în prezicerile preoteșei Pytia perialla, exact cit cred în sceptrul juvenil și totuși înălțător al legendei; vreau să spun că în aceeași măsură cred și în destinul pus sub semnul legendar. Nimic nu e întîmplător în viață, în lume, în univers. Sau dacă e să pui ceva sub semnul întîmplării de factură marxist-leninistă, ar trebui pusă sub acest paranoic semn însăși întîmplarea. Dumnezeu te ajută, dacă-l ajuți și tu pe El, spune românul hitru, pus uneori pe glume șoade. Dumnezeu te ajută, dar nu-ți bagă-n traisă, spune acest Ioan Gură de Aur al zicerilor, precizerilor și postulatelor noastre de sorginte populară. Nu populistă, ați băgat bine de seamă. Sub acest însemn al ironiei acru, acidulat, am plasat la momentul respectiv și prezicerile numitei Doris din Florida. Atîta doar că nu era Dora din Clinceni sau Tășnad, ci era Doris din Florida. Made in USA. Aștia au gura mereu și mereu aurită. Consorțiul de bănci se învîrte printre cele 24 de măsele altoite, ca în Oltenia.

Iată, însă, că în aceeași revistă, care apare la Hollywood (în nr. 147/iunie 1991), reapar, paradoxal, din nou preziceri faste și nefaste ale cetățenei Doris din Florida. Să-i dăm nițică ascultare și să nu plasăm deocamdată nimic sub spectrul unui posibil scenariu, prestabi-

lit, de oameni bine informați: „...în intervalul august — octombrie (anul 1991 — n.n.) România ar putea fi lovită de un puternic cutremur de pămînt, care va aduce o scurtă pace socială; cu cit ne apropiem de sfîrșitul anului 1991, cu atît evenimentele se vor precipita, ducînd la schimbări majore în nivelele superioare ale puterii actuale. Vor fi scene violente, dar nu ca în decembrie 1989. Cînd forțele răului vor părea din nou stăpîne pe situație, un bărbat demn și cumpătat, aflat acum în străinătate, va reveni în țară”.

Paradoxal, ni se dă și telefonul numitei Doris din Florida (813/841 — 0750). Firește, numai cine știe engleza la perfecție sau are un translator dibaci prin preajmă, o poate contacta. Firește, toate aceste servicii sînt contra cost. Cit contra și cit cost, nu ni se spune. Să fim puțin sobri și regali (n-am spus regalști, vedeți, chiar dacă-i vorba de acel „bărbat demn și cumpătat”, care se află acum în străinătate, știm noi unde bate iapa să priceapă șaua!), dar adevărul gol-goluț este că ploile „artificiale” se pot provoca, grindina se poate provoca, de asemenea. Știm acum prin ce mijloace se poate provoca și un cutremur. Chiar dacă va duce el pe moment la o „scurtă pace socială”, la necazurile sociale și economice inco-mensurabile cu care se confruntă România și poporul român, exact un cutremur ne mai lipsește, să pună capac la putina nevoilor de tot felul.

Că și un nou „cutremur social” ne așteaptă, asta este deja la mintea cocoșului. Sindicatele sînt cele mai îndreptățite să fie nemulțumite pentru această impleticită reformă economică. Este exact pe filiera perestroiki-

kăi gorbacioviene. Mult zgomot pentru nimic. În economie plutește un previzibil dezastru național. În agricultură, așa-zisa lege funciară se tot moșește pînă va trece anul agricol și copilul va rămîne nebotezat, iar statul își incasează, iar și iar, frumoasele daniile rurale, căci agricultura este oricînd o vîcută bună de muls, chiar dacă se cițește limba slavă printre coastele ei. Sînteți mințiți în continuare de abilitățile noastre guvernante, de parlamentari, de președintele ales într-o zdrobitoare majoritate aranjată, cu o seninătate demnă de o cauză mai bună. Zîmbetul lor contrariant, nu mai încălzește pe nimeni. Ne-au băgat într-o infundătură, din care nu știm cum vom ieși. Lipsa de credibilitate în fața poporului de aici derivă: din toate evenimentele dramatice de după 22 decembrie 1989. Să mai amintim ianuarie '90? Să mai amintim Tg. Mureș și Piața Universității? Domniile lor se fac desigur că plouă, pînă la o proximă oră a socotelilor.

Așadar, nu găsim audiență în Japonia, S.U.A., Canada și-n Occident, pentru că ei nu sînt atît de fraieri pe cit ne închipuim. Nu au nevoie de prezicătoare să ne citească în palmă viitorul imediat, pus din nou din păcate, sub semnul stelei de la răsărit. Ei știu că toți sau aproape toți sînt foști comuniști și fii de comuniști înrăiți, indoc-trinați. Că în bună parte au studii leniniste, dar și consecventa orientare spre Moscova. Cine să aibă încredere într-o astfel de conducere cripto-comunistă? Pînă și Albania ne-a luat-o înainte pe ultimii zece de metri. Prin urmare, este previzibil un cutremur social în România? Este previzibil. Neopoliticienii noștri au dărîmat soclul minciunii, dar au rămas cu minciuna în brațe. Din păcate, mulți dintre ei se fac vînovați de crimă, de genocid, de instigare la violență și omor. Miinile și conștiințele le sînt pătate de sîngele copiilor noștri, al prietenilor și fraților noștri de suferință. Cîtă vreme acești guvernante și parlamentari vor fogașii printre noi cu aerul de securiști deprinși cu artele marțiale, poporul nu-i va urma. Și nu e nevoie ca draga de ea Doris să ni le spună toate astea, le știm prea bine noi în-

șine. La o adică, poate să vină și regele în țară, asta nu mai contează. Privilegiile unui rege sînt oricum mai restrînse decît ale unui președinte de factură socialistă. Și-apoi, poate că am scăpa ceva mai repede de comuniștii spoliați cu scara și cu geamantanul. Trebuie, însă, să scăpăm rapid și de structurile socialiste și comuniste, anchilozate, depelzate, de la mai toate nivelele. Și nu în ultimul rînd, desigur, trebuie să scăpăm de o anume mentalitate și chiar, de structurile ferfenite din noi înșine.

Oamenii simpli, ei înșiși au observat că totul a fost o tragere pe sfoară. S-a schimbat ministrul, dar restul au rămas. Au fost mutați inspectorii și securiștii, dintr-un județ în altul; au revenit nestinjenii la locurile lor. De parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Oamenii care „coabitaseră” cu vechiul regim, îi vezi acum la mesele oficiale, cu zîmbetul cabalin abia schițat în colțurile gurii. Aștia nu s-au dezmeticit încă și par a dansa kazaculoc în același ritm, dacă nu sub lampa lui Iliei, atunci sub lămpașele altor mitici. Decl., e previzibil un cutremur social? Este mai mult decît previzibil. Nemulțumirile curg lanț. Minciuna, corupția, delațiunea, dezinformarea, injustiția, lichilismul sînt acum mai în floare ca în 20 mai, la mai toate nivelele. Pînă și oamenii de pseudo-bunăcredință, s-au conștientizat că în fond și, la urma urmei, au de-a face cu niște complotiști, cu niște trepăduși, care au vrut cu orice preț puterea și-acum se țin de osul puterii ca puricii pe ciine. După cum bine vedeți, cu guvernante în frunte, ei nu sînt dispuși să renunțe cu una, cu două la vechile și noile privilegii.

Așadar, a pune degetul pe rană încă nu înseamnă a stîrni nemulțumirile care și așa există cu ghiotura. Prin urmare, nu e nevoie să o somăm la un telefon pe Doris din Florida pentru a afla dacă este vorba de un cutremur de pămînt sau numai de unul social? Prezicerile sale par însă a fi bine documentate. E bine informată femeia, de parcă ar lucra la S.R.I., filiera K.G.B.

DORIN SALĂJAN ■

Biserica prăbușită, clopotarul teafăr!

În data de 3 iulie a.c., între orele 16—17.30, pe raza satelor Corbesti și Gîrisu de Cris din Bihor s-a abătut cea mai năprasnică furtună din istoria acestor tinuturi. Credința populară leagă întotdeauna producerea unor ninsori, furtuni ori alte fenomene meteorologice de existența unor înmormîntări. Se spune că atunci cînd se înregistrează astfel de furtuni răposatului îi pare rău după viața pe care a trăit-o prea renece sau într-un mod neasteptat.

Clopotarul Ilie Botiu se afla în turla bisericii și, potrivit obiceiului înmormîntării, trăgea clopotele rar și prelung a moarte. Pe ferestruica bisericii de lemn a văzut cum se apropie cea mai amenințătoare negură, tirindu-și lațurile sorburilor.

Carul cu boi se apropia cu sîriul de biserică. Preotul trimite clopotarul un băietel pentru a-i spune să schimbe de îndată bătaia clopotului. Să tragă clopotul de vreme rea și primeidie. Mortii cu mortii, viii cu viii. Ca și cum s-ar fi infuriat de clopotul sfidător, o cumplită tornadă s-a năpustit asupra satului Clopotarul — a-bia a mai avut vreme să-i spună băietelului să se ascundă într-un colț al bisericii. Adoi, a simțit cum se prăbuseste turla cu el, dar l-a lăsat Dumnezeu cu zile, ca si pe băietel.

Dacă nu ar fi stat un sătean, Florian Tigan, lingă boii care se speriaseră, acestia ar fi prăodit carul cu sîriu cu tot. Satul Corbesti se află ca în

fundul unei căldări uriașe unde nu prea pătrund vînturile. Vara, se înregistrează o cumplită zăpuseală.

Această formă de relief i-a venit tornadei precum o mînușă. Virtutea de aer, rotindu-se într-o ascensiune înfiorătoare a smuls tîgilele de acoperisuri, lemnele și finul se înălțau spre cer ca și cum ar fi supte de o uriasă gură nevăzută, dacă un om ar fi nimerit în mijlocul tornadei s-ar fi înălțat spre ceruri ca un prisnel. Cîncisprezece case au fost distruse, alte o sută au fost serios afectate și culturile de porumb, grîu, secară, ovăz etc., de pe 1000 ha au fost făcute una cu pămîntul.

Dacă la Corbesti s-a învălățuit tornada, la Gîrisu de Cris a bătut grindina mai rău decît o katiușă rusească. Tăranii și-au amestecat lacrimile cu apa de ploaie scursă din stratul de gheață căzut năpristan.

După ce a distrus centrul satului, virtutea înnegurat s-a abătut cu furie peste cătunele de Valea Herpei și Valea Neagră, provocînd mari distrugerii.

Si în tot acest potop, bătrîne evlavioase căutau boabe de grindină pe care si le virau la sîn să îmblînzească cea mai îngrozitoare furtună ce le-a fost dat s-o vadă.

Iar din semintele aruncate de furtună, cu furie pe pămîntul celor două sate răsar tulpinile urite ale Foamei.

PAȘCU BALACI ■

VRAJA MĂRII... LIBERALIZATĂ!

Românul nostru, săracul, vîzînd că anul acesta e loc și pentru el în hotelurile de pe litoral, și-a luat bucuros un bilet categoria I. Cum e modest din fire, nu s-a aruncat mai sus de categoria I B, adică s-a mulțumit cu o cameră la parter. E drept că nu s-a așteptat să nu aibă în cameră măcar un aparat de radio, ca să nu mai vorbim de televizor. Nu s-a ofticit cine știe ce,

și-asa avea de gînd s-o rupă cu politica în perioada concediului. Odată intrat în cameră (el, care și-a făcut toate concediile cu tîgăia și tucăul în fața cortului), n-a știut cum să fugă mai repede, căci toate, draperia, lenjeria, mocheta erau ude și miroseau a mucegai.

A deschis geamurile și-a început să despacheteze, dar au năvălit țînțarii. S-a uitat la

copilul adormit sub pătura grea (de umezeală): i se umezise părul și avea o paloare suspectă. Mai mult de o oră n-a putut rezista. S-a dus din nou la duduia de la recepție, care i-a dat imediat o cameră la etajul al doilea, pentru o diferență de 800 de lei. Și-a luat catrafusele și s-a mutat. Și acolo mirosea puternic a mucegai, dar nu era umezeală.

VALERIA DORNEANU ■

O meserie sută la sută americană

Nu există american care să nu te avertizeze că New York-ul nu e America. New York-ezii, la rîndul lor, îți atrag atenția că Manhattan-ul nu e New York-ul. America însă e de neconceput fără New York, iar New York-ul fără Manhattan nu are nici un înțeles. Metropola e construită toată între ape. E străbătută de riuri largi, care se cheamă riuri doar fiindcă pămîntul aflat între ape trebuie să poarte un nume: insulă, peninsulă, arhipelag ș.a.m.d. Manhattan-ul e o insulă. Privit de sus, seamănă cu o insulă. Privit dinăuntru, mai ales după ce începi să-l cunoști, nu seamănă cu nimic. E o planetă tîcînită și fascinantă, o lume excentrică, o lume dintr-o altă lume sărită de pe orbită: S.U.A. La orice oră din zi și din noapte insula duduie, îi auzi respirația, e vie. Totul e redefinit în Manhattan astfel că și Central Park e tot o mașinărie, tot o chestiune de tehnică și eficiență. Dacă înălțimea zgîrie-norilor dă seamă de ingeniozitatea constructorilor, trebuie să se știe că subsolul e tot atât de construit, că aceste blocuri sînt înfipte în stîncă întocmai unor dălți. Din adînc și pînă în vîrf, blocul e tot o mașină. Cu pămîntul scos pentru fundarea celor doi giganți din World Trade Center s-a umplut o parte din Hudson. Pe terenul astfel creat, s-au ridicat complexe de alți giganți. Dumnezeu nu-și recunoaște insula. Nu-i ce i-a dat el omului.

Manhattan-ul e centrul mondial al finanțelor dar și așezarea cu cel mai mare număr de taxiuri la kilometru pătrat. Am stat de vorbă cu mai mulți taximetriști de origine română și toți s-au referit, cu un soi de excitație tulburătoare la

Proprietarii angajează șoferii rapid și tot atât de rapid se desfac înțelegerile. Șoferul îi dă patronului, la încheierea cursei sau cînd vine să ia mașina pentru cursa următoare, cota de 80 dolari. Anul trecut cota era 75. Recesiunea l-a adus patronului cheltuieli suplimentare care trebuie acoperite. Dacă vîl din cartiere, trecerea prin tunel sau peste pod costă 4 dolari. Benzina pentru o zi — jumătate de rezervor — îți ia 15 dolari. Poliția e foarte activă și amenziile dure: cea mai mică: 65 dolari, cea mai mare: 265 dolari. Pentru același gen de forțări care în București costă 200-300 lei.

Povestea unei zile nebune. Zilele sînt toate nebune

Înainte de a istorisi ziua de muncă a unui taxi galben, să vorbim nițel despre aceea a unui taxi violet, a limuzinei (gipsy cab). Cine are medalion pentru limuzină e, în lumea taximetriștilor, un avut. Șoferul de limuzină, care-i adeseori și proprietarul ei, primește comenziile prin telefon, la volan, și transportă afaceriști pe orice fel de distanțe. Șoferul de limuzină e, în multe cazuri, licențiat în inginerie, absolvent de Universitate, în orice caz un om care are „conversație”, un tip stilat, care știe să poarte convingător cravata și-i deschide financiarului portiera astfel ca acesta, odată intrat în mașină, să se știe în siguranță. Șoferul de limuzină e plătit nu numai ca să transporte „persoane foarte importante” dar și să le aștepte. Și așteptatul trebuie să aibă stil.

„Nu vă luați după ce zic cei din cartiere — mă sfătuiește un taximetrist de „yellow cab” — New Yorkul e Manhattan-ul. Totul se întîmplă prin referire la Manhattan. Aici sînt banii. Aici se fac marile afaceri. Bani cu lopata. Numai că

Taximetrist de Manhattan

munca lor, ca atunci cînd nu știi dacă ce ți se întîmplă nu e chiar lucrul destulului. Cu mindrie — care e un sentiment născînd din dragoste — dar și cu ciudă, cu disperare, cu panică și resemnare.

Provincialii, cînd fac excursii la New York, caută ocazia să urce într-un taxi galben (yellow cab). E o specialitate a locului care trebuie gustată. Provincialii speră să li se întîmple ceva, astfel ca să aibă ce povesti acasă. Dar știți, așa, o aventură rezonabilă. De cîtiva dolari spaimă, un ocol — dar nu prea adînc — prin Harlem ori măcar o istorioară a șoferului: cum i-a pus un client pistolul sub bărbie sau cum bătea el străzile pe la miezul nopții și cînd cine crezi că-l face semn să oprească: Marlyn Monroe! Ori Statuia Libertății. Ori, și mai bine, Joe Fazzini, tipul care a mincat două sute de ouă la micul dejun!

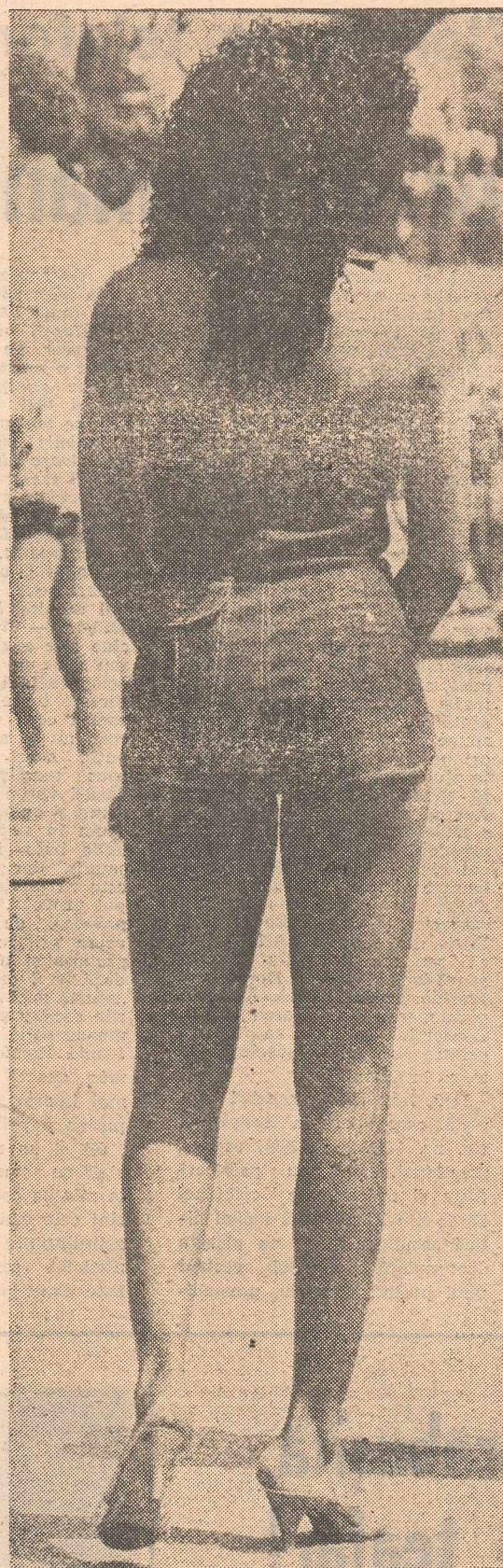
Alargă în New York cam 20 000 de taxiuri galbene. Dacă în Manhattan ele umblă, în orele aglomerate, îndeosebi, în front compact sau în coloană, rar vezi vreunul în Queens ori Brooklyn. Din cei 20 000 de taximetriști, 1 000 sînt români: medici, ziariști, ingineri, profesori... Cazul în care românul a fost taximetrist și în țară e atât de rar încît nu interesează. E profesia în care poți intra aproape imediat ce capeți drept de muncă și cam singura care, în foarte scurt timp, îți aduce 100 dolari zilnic. E o ispită dulce, deși curînd îți devine clar că trebuie să alegi: ori pe taxi, ori te apuci de învățat, cu toate privațiunile luptei pentru împlinire profesională. Goana după cei 100 dolari zilnic transformă omul, îi schimbă firea, îl face să vizeze și să ignore realitatea. Oamenii cel mai sigur înfipti în real din New York, taximetriștii, sînt și cei mai mari visători. Visul devine în cîtiva ani viciu. Fiindcă cei 100 dolari nu sînt decît rareori o sută în cap, tot timpul se iverse o cheltuielă neprevăzută, iar ziua, în care ai destui bani să te retragi și să te pregătești pentru licența în medicină, arhitectură sau drept e din ce e mai departe. Existența taximetristului e un cerc vicios. Puțini ies din el. Au ieșit, în orice caz, cei care au „medaliașele”, adică dreptul de a avea în circulație taxiuri galbene. Cei care au medalioanele sînt, de regulă, și proprietarii mașinilor. Medalionul costa cîndva 50 000 dolari. Acum se vinde cu 150 000. Numărul de medalioane rămîne hotărît pentru 20 000. Munca e stresantă. În 10-15 ani un taximetrist e terminat. Plus că își dă seama repede că nu se îmbogățește. Cei care fac avere din afacerile cu taxiuri sînt întotdeauna alții. Asta te macină și-ți dă o stare vecină cu ura. Urăști și nu ști nici ce, nici pe cine. Te urăști cu timpul pe tine. Dar nu-ți vine să renunți. Nu poți să uiți sezoanele cînd scoteai și 150 dolari pe schimb. Uți doar anii în care n-ai trecut de media disperării: 50-60.

lopata o minuie alții. În ce privește taximetrele, nimeni nu e, în fapt, pe cont propriu. Mașinile aparțin unei companii, și limuzinele sînt ale unei companii. Sistemul e creat nu atât ca să te poată controla, cît să se poată apăra el, să nu crească aberant numărul de „yellow cabs”. Afacerea s-ar prăbuși rapid.

Am fost găzduit, timp de cîteva zile, în apartamentul din New Jersey City închiriat de trei amici — un economist, un fizician specialist în optică și un inginer constructor — toți trei taximetriști sau, mai corect spus, și taximetriști, cînd treburile cu ingineria merg prost. Iar acum, fiindcă, e recesiune, merg prost de tot. Magazinele gem de mărfuri — criza e, firește, una de supraproducție! — pentru că s-a muncit prea mult, fabricile concediază muncitorii, dar muncitorii cumpără tot mai cumpătat și cerul nu reușește să se închidă. Din doi oameni, care anul trecut luau taxiul, ca să cîștige timp, unul ia azi metroul. Mărfurile au prețuri din ce în ce mai mici, însă numărul celor dispuși să cheltuiască e și el din ce în ce mai mic. Un fel de pindă.

Apartamentul, situat într-o zonă unde se construiește, totuși, în ciuda recesiunii e luat cu chirie: aproape o mie de dolari lunar pentru un salon și două dormitoare. De la etajul al 16-lea, unde era situat, se vedea în splendoare, Manhattan-ul. Ziua, într-un soare alb ca aluminiul, noaptea îmbăiat în lumina electrică. Spectacolul e năucitor. E film, nu realitate. Amicii închiriaseră apartamentul ca să-l coste mai puțin casa; cheltuielile se împărțeau la trei. Garajul însă îl plătea fiecare: 120 dolari lunar. Nu e mult, nimic nu costă prea mult, atîta doar că și cea mai mărunta cheltuielă tot se adună cu altele și se face mare. Cei trei, oameni de treabă, prietenoși dar discreți, în ciuda faptului că împărțeau același spațiu — mai bine-zis aceeași mochetă, întrucît pături încă nu apucaseră să-și cumpere — „faceau bani”. E o distracție tipic americană: să faci, nu să cheltuești bani. Noi, românii, credem că americanii se joacă cu banii. N-am cunoscut o singură persoană care să arate indiferență la dolar. N-am spus la sută de dolari, ci la dolar! Cursa cu taxiul înseamnă 4-5, rareori 10 dolari. Bacișul e pînă în 50 de cenți, rareori 1 dolar. Ieșirea în Manhattan, prin tunelul de sub Hudson sau pe poduri costă 4 dolari. Ziua de muncă începe cu o investiție: bani în benzină, bani pentru pod sau tunel, bani pentru un sandwich. Nici un taximetrist nu-și poate permite să parcheze, ca să ia masa. Unul din motive e că nici nu ai unde să parchezi. Dacă ar exista locuri de parcat, oamenii ar veni la slujbă cu mașina proprie. Locul zilnic într-un parcaj din Manhattan merge de la ieftin (5 dolari ora) la foarte ieftin (20 dolari — 24 ore).

TUDOR OCTAVIAN ■

Oam de p oce

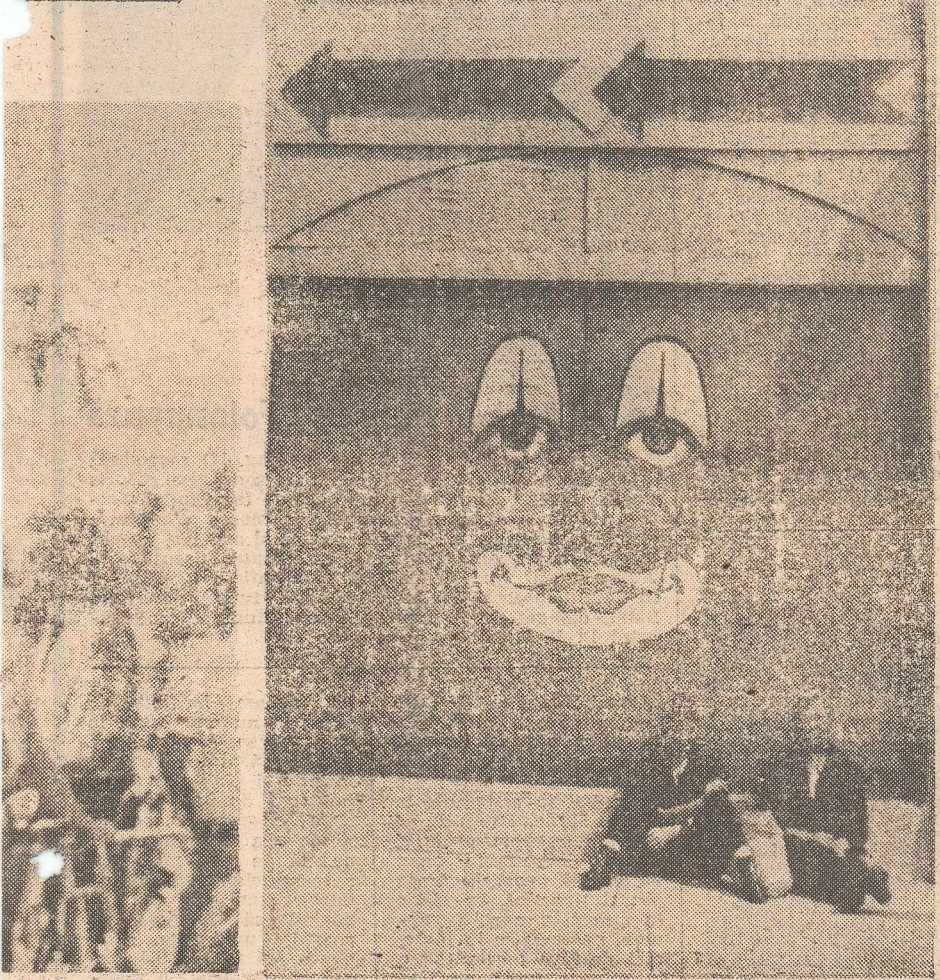
În viziunea
lui

EMANUEL
TÂNJALĂ

Se-ntorc nemții?

— interviu cu domnul prof. univ. dr. KARL SINGER, președinte al Forumului Democrat al Germanilor din Banat —

— Domnule Singer, problema cetățenilor români de naționalitate germană s-a pus, la modul acut, în vara anului 1990. Plecarea definitivă în Germania a-tinse, atunci, cote incredibile. În Transilvania (mai puțin în Banat) sate întregi au rămas pustii. Se crease impresia că o întreagă civilizație, germanică va dispărea din existența României post-revoluționare. O dimensiune esențială a politicii germane după unificarea a devenit oprirea emigrării, concomitent cu crearea de condiții propice întoarcerii unei părți — cel puțin — a etnicilor germani plecați din România. Ceea ce nu e deloc simplu. Fiindcă asta înseamnă condiții economice, infrastructură urbană și rurală, investiții, drepturi politice și cetățenești, cultură. Între realitatea românească și sansa unei reîntoarceri se află, în acest moment, un singur sistem concret de conexiuni: Forumul.

— Da, iată un mod sintetic de a vedea lucrurile. Trebuie să vă spun, de la început, că Forumul funcționează nu numai în Banat, ci și în Ardeal, Maramureș (zona Satu-Mare), București, Constanța, Moldova și că numărul membrilor înscrși este de 25 000. Consiliul Director (al cărui membru sunt) are sediul la Sibiu. În Banat, după estimările Episcopiei Catolice, se mai află 55 000 — 60 000 de etnici germani, din care 16 000 sint, efectiv, membri ai organizației noastre.

— Politică? — Da. E o organizație politică, situată la echidistanță de toate celelalte partide politice, dar deschisă dialogului și colaborării cu acestea. După cum ati sesizat, rolul nostru de „inter-conexiune” este foarte pregnant. Trebuie să convingem Occidentul că aici sint șanse reale de afirmare și, în același timp, trebuie să contribuim la crearea condițiilor necesare. Dacă e adevărat că emigrarea în masă a sasilor din Transilvania a creat imaginea unui exod, tot atât de adevărat este că un puternic nucleu (format mai ales din svabi) a rămas, considerind că în România se va putea construi, în timp, o reală civilizație de tip occidental. Pot să vă spun, la capitolul „emigrare”, că în Banat a existat un singur caz de plecare „radicală” a etnicilor germani, satul Brebu Nou din Caras-Severin. Au rămas casele, a rămas căminul cultural cu ușile deschise și cu 60 de scaune, din care nici unul n-a dispărut. Nici hotii nu mai sint!

— În mod ciudat, însă, satul Gârșina, apropiat de Brebu Nou, n-a înregistrat un astfel de exod.

— Acolo se întâmplă altceva. E zonă turistică. O parte din germani a plecat, o parte a rămas, iar casele celor plecați au fost cumpărate de elita financiară și intelectuală a Resitei și Timisoarei. A merge la Gârșina devine un lux. Pe de altă parte, svabi de acolo (ai căror străbuni au fost aduși de Maria Tereza din Stiria și Boemia, ca să lucreze în păduri și în mine) își păstrează neabătut tradițiile, portul, modul de existență.

— De fapt, noi discutăm în esență despre păstrarea spiritualității și civilizației germane în Banat — cu toate componentele acestora. Să recunoaștem că una din cele mai importante este cea economică.

— Și cea mai dificilă. Economia românească se află într-o tranziție grea și lentă. Nu sintem spectatori ai fenomenului, ci ajutăm cit ne stă în putință. Iarna și primăvara lui 1991 au concretizat o serie de contacte economice (prin intermediul nostru) cu Germania. Am pregătit și am participat la vizita fostului prefect Florentin Cărpănu în landurile Nord-Rhein-Westfalia și Baden-Württemberg, am facilitat vizita fostului viceprefect Mateescu în Bavaria. Relațiile noastre cu Germania au lesit din etapa „ajutoarelor” și „cadourilor”, intrind în cea a investițiilor, a relațiilor financiar-bancare și economice. Se mizează pe câteva domenii-cheie. Întii, micile întreprinderi. Meseriașilor germani de aici li se acordă, prin Fundația de cooperare internațională (organism de gestiune financiară al Forumului) — credite rambursabile pe termen lung, convertite la valoarea oficială fără dobândă. Sase brutării construite cu asemenea credite vor funcționa deja în luna septembrie. Ceea ce nu e puțin. O brutărie costă 90 000 de mărci.

— Dacă înțeleg bine, e un adevărat circuit financiar între Germania și Forum.

— Exact. Numai circuitul financiar credit-rambursare (-profit) pune în mișcare inițiativa particulară. „Cadourile” nu stimulează. În ce privește mica producție, se profilează o întreagă re-

tea (de la întreprinderi care prelucrează esențe de plante medicinale pînă la reparatii de aparate electronice sau laboratoare de cofetărie) în numeroase comune bănățene. Dar fiindcă marea parte a etnicilor germani trăiesc la sat, esențială e problema agriculturii. Avem o Lege funciară, dar n-avem încă pămînt și, mai ales, cu ce să-l lucrăm. În plus, populația e îmbătrînită.

— Soluția?

— Există variante de soluții. Una: întemeierea unor asociații agricole conduse de un consiliu de 5-6 specialiști, dotate cu utilajele necesare; profitul împărțit în funcție de suprafața lucrată. Deci, un fel de module. Fondurile pentru utilaje le putem obține cu ajutorul guvernului landului Nord-Rhein-Westfalia. Ne propunem să facem achizițiile din țară. E mai simplu să cumperi un tractor de la Brașov decît din Germania. O altă variantă: arendarea pămîntului prin relații contractuale. Cu asigurarea, condițiilor tehnice. Cum vă spuneam, posibilități există. Dar aplicarea legii merge cam încet...

— Ce se va întâmpla cu germanii plecați din țară care ar dori să-și reia pămîntul?

— Bună întrebare. Si-a pus-o și dl. Cărpănu, iar soluția găsită a fost concesionarea pămîntului pentru 20 de ani celor care, întorsi din Germania, ar vrea să-l lucreze. Această propunere (anunțată și în presa germană) face acum parte din Legea concesionării privind societățile lucrațive.

— Vă confrunțați, în același timp, și cu criza marii industrii...

— E adevărat. Eforturile noastre, și ale Prefecturii Timis, s-au îndreptat încă de anul trecut, și în această direcție. De la vizite și contacte protocolare s-a trecut la relații directe între întreprinderi. Se discută în prezent condițiile înființării la Timisoara a fabricilor de drojdie, de hirtie pe bază de paie, de tractoare, de Coca-Cola, precum și despre concesionarea activității de salubritate unei firme specializate în acest domeniu. Există, însă, două mari probleme: banii și drumurile.

— Cu ce plătim?

— Asta e. Pentru un circuit economic normal ne trebuie 3 500 km de drumuri numai în Banat, iar kilometrul de drum asfaltat costă 1,5 milioane de mărci. În Timis nu există bani, dar există „Com-tim”-ul. E un punct de pornire, dar nu și de sosire. Piata germană nu mai are nevoie de carne. Deci, căutăm terte piețe, ca să închidem circuitul spre valută. Deocamdată, cu posibilitățile noastre, facem lucrări de canalizare la Biled, Tomnatic și Bacova (problema de care se ocupă inginerul constructor Alexandru Roman), construim sase case de bătrîni, o casă de cultură de mari dimensiuni în Timisoara și multe altele. De construcții se ocupă antreprenorul nostru general, dl. Paul Iosif.

— A construit, atât de repede și de eficient, a devenit, la noi, un paradox. Construiți, însă, și altfel. Mai profund. În spirit.

— Consolidăm. Spiritualitatea germană — de care vorbeati mai devreme — înseamnă și o cultură puternică, tradițională, înseamnă și o deschidere spre valorile spiritualității române. În septembrie va avea loc Simpozionul internațional Nikolaus Lenau. În iulie-august vor face un turneu în Germania cei 70 de copii care formează orchestra Liceului de muzică din Timisoara (majoritatea români) precum și 10 elevi (sase români, patru germani) care participă la o expoziție de artă plastică la Bonn. A luat ființă și orchestra de muzică tradițională germană condusă de marele dirijor Peter Oshantzkv — și ar fi de amintit multe altele. Revin, însă, la ideea deschiderii spre spiritualitatea română. Cei care — prin publicații obscure — încearcă să provoace tensiuni naționaliste, nu au nici o șansă în privinta conviețuirii româno-germane. Să nu uităm că, în 1918, etnicii germani au ales Unirea. În ce mă privește, nu pot uita recenta întîmplare de la Buzias, unde după sfîntirea bisericii catolice, am fost invitați la biserica ortodoxă română, unde am fost întîmpinați cu un minunat cor și cu o slujbă religioasă. În jurul meu, mulți — svabi sau români — plîngeau. Cred că asta spune mult.

— Ce credeți, domnule Karl Singer? Se vor întoarce?

— În primul rînd, cei rămași nu vor mai pleca. „Exodul” german, fără îndoială, s-a sfîrșit. Dacă democrația va deveni o realitate și noile structuri economice vor intra în funcțiune, România va deveni o mare șansă. O mare posibilitate de a investi.

RADU CIOBOTEA

Basarabia — consacrare internațională!

Nr. 3-7 din revista „FLĂCĂRA BASARABIEI”, cu un documentat și incitant conținut, de 12 pagini cuprinde textul integral al Declarației de la Chișinău a Conferinței internaționale „Pactul Ribbentrop-Molotov și consecințele sale pentru Basarabia”, un interviu inedit luat de Ion D. Goia lui Eduard Kondratov, corespondentul „IZVESTIIEI” la Chișinău, o anchetă internațională cu privire la soarta Basarabiei, la care au răspuns și un număr de profesori și specialiști americani.

Lupta pentru păstrarea

limbii și culturii strămoșești duse de români din regiunea Cernăuți în fața obiectului interviului luat d-nei prof. docent la catedra de limba română și filologie clasică a Universității din Cernăuți, Alexandrina Cernov.

Ion Zubașcu semnează un articol emoționant despre „Maramureșul de peste Tisa” și semnează, de asemenea, o scrisoare deschisă Parlamentelor României și Republicii Moldova, să nu se uite niciodată această înstrăinată parte a pământului românesc.

Dorin Sălăjan semnează un interviu luat domnului Eduard Virapian, prozator și regizor armean aflat în „exil” la Chișinău și răspunde scrisorilor cititorilor la noua rubrică: „Flacăra Basarabiei la dispoziția Dumneavoastră”. Un scenariu uluit privind adevărul despre evenimentele din Decembrie 1989 este semnat de dl. Mișea Ticleanu. Așadar, un dens, profund, serios, lămuritor în privința soartei românilor de peste Prut.

PAȘCU BALACI

Ghici cînd vine poliția?

Gheorghe Sandu din București, strada Drumul Sării, nr. 10, sector 6, a asistat într-o noapte de la sfîrșitul lui iunie la un spectacol de stradă înfricoșător: cinci indivizi beți, postați în mijlocul străzii, la intersecția cu strada Năbucului, atacau cu bolovani și bite taxiurile particulare, agresînd șoferii și distrugînd tot ce era casabil la autoturisme. Timp de aproape o oră au căzut victime atacului huliganic cinci mașini. De la balconele blocurilor, deși era trecut de miezul nopții, mai mulți locatari priveau îngrozii scena. Revoltat, domnul Sandu a sunat la poliție, dar n-a răspuns nimeni. A încercat la secțiile de poliție 21, 22, 5, dar telefonul suna în gol.

După aproape două ore i-a răspuns secția 22 care a promis că trimite un echipaj la fața locului. Pînă la 4 dimineața a stat în balcon, dar n-a văzut nici măcar un polițist. Între timp, agresorii s-au topit și liniștea străzii n-a mai fost tulburată decît de scrișnetul roților pe asfaltul acoperit de cioburi.

„Cum să nu-ți pierzi încrederea în poliție?” — se întreabă pe bună dreptate cititorul nostru. O altă întâmplare, de data asta petrecută în Constanța, mi-a întărit convingerea că poliția noastră e tot cum zicea Chițac, timorată. În ziua de 11 iulie, pe la ora 17, într-o piață mizeră și obscură (dacă avea șase tarabe), din zona blocurilor turn de pe bulevardul Aurel Vlaicu, oprește o dubă urmată de trei mașini ARO ale poliției; din ele coboară cel puțin 15 polițiști, toți niște zdrahoși, se năpustesc spre tarabe, de unde înșfacă vreo 8 persoane, dintre care 4 bărbați, trei femei și un copil. Cei 8 infractori fuseseră prinși

în flagrant; vindeau seminte, gumă de mestecat, acadele. Păreau docili, chiar smeriți. Polițiștii, aprigi, plini de importanță, încadrau de-a dreapta și de-a stînga pe fiecare păturos, de ziceai că au prins pe capii Mafiei, nu pe niște găinari prăpădiți. Eu nu zic că asemenea indivizi nu trebuie înlăturați, dar nici să cădem în riziabilul dictonului: „Se screm munții, se naște un ridicol șoricel”.

Barbar cînta orchestra-’ceea!

Cîțiva locuitori din mult invidiatul centru al Capitalei ne scriu cu năduf despre riscul de a domicilia în strada Franklin și ne avertizează mai în glumă, mai în serios că îi paște balamucul. Aflați în nobila vecinătate a restaurantelor Lido, Cîna și a Grădini de spectacole Boema, oamenii cu pricina au îndurat veri de-a rîndul incrușări teribile de orchestre, care își altoiau în așa fel producțiile, încît le puneau nervii la grea încercare: vrînd-nevrînd auzeau trei cînticele și trei voci de aur în același timp. Grădina Boema se dărimă

— ori se renovează, cam greu de știut — restaurantul Cîna este și el pe cale de dispariție, dar se pare că Terasa Lido, laolaltă cu onor formația de muzică ușoară, are ambiția de a umple golul lăsat de celelalte două. Căci, relatează grupul de locatari exasperați, „nu numai că și interpreții și boxele cîntă din rîrunchi, nu numai că programul zilnic este de la 19 la 23, nu numai că muzica este cu zvîrcoliri din burie arab, turcesc, și de alte orientări, dar am avut plăcută surpriză ca în noaptea de 11-12 iulie să nu dăm geană pe geană”.

Nu înțelegem cum a fost posibil ca șeful de restaurant să închirieze petrecăreților, pe lângă Terasa Lido, și strada pe care locuim, și somnul nostru? Imaginați-vă că s-a făcut ora 23, 24, 1, 2... 6 (!) dimineața și noi așteptăm cu nervii praștie să înceteze bătăile nebunești ale tobei, vîlcăreala lăcrămoasă a turcofonilor, strigăturile nesărate ale starostelului de masă care ne informa cu cite mij „au ieșit pe interval” romii invitați la botez.”

Să vă răspundem că era firesc, ba chiar obligatoriu pentru domnul șef de restaurant să oprească muzica la ora obișnuită de încheiere a

De la coadă adunate

Eclipsa veșnică

— Greu mai e, dom’ne, cu căldurile astea!
— Mie-mi spui? Îmi fierb creierii-n cap și pînă ’om ajunge în față, mai e...
— De ce n-or aranja și ei locurile astea de stat la coadă, nu-nțeleg!
— Cum să le aranjeze?
— Să pună niște umbrelute, ceva...
— Ie-te ce-i lipsește chelului: tichie. Altfel ar sta omu’ la coadă, dacă ar avea confort.
Te crezi în America Centrală?
— Da’ cum e acolo?
— Ehe! Aia se ocupă de ce face soarele și ’rofită.
Că n-ădăcă?
— A fost o eclipsă de soare acu’ cîteva zile pe la ei. Nu știi? Nebunie, nu alta! Au făcut tam-tam, să vină străinii, privatizații lor au vindut maieuri, ochelari, lentile, toate prostiile...
— Scump, nu?
— Mai întrebi? Au crescut prețurile, e patru-cinci ori. Asa, deodată... De, au profitat!
— Parcă era și domnu’ Iliescu prin zonă, nu?

— Era.
— I-or fi dat și lui o lentilă?
— Cum să-i dea o lentilă, dom’ne? Ce, e ca toată lumea! I-au dat un ditamai ecran.
— Ai dreptate. Tot uit că nu-i ca noi... Ca să vezi! Și, chiar așa au crescut prețurile?
— Da’, dom’ne! De patru ori de cinci ori.
— Da cît a durat toată aiureala?
— A, eclipsa a fost de cîteva minute. Dar a fost totală!
— Aha!... Auzi, dacă stau eu bine și mă gîndesc, asta trebuie să fie și la noi, dom’ne: eclipsă.
— Ce eclipsă, dom’ne? Al înnebunit? Nu ziseși adineauri că nu mai poți de cît te hate soarele?
— Ei, la noi e altfel de eclipsă. Nu știi cum se zice? „Originală”.
Nu-i totală, da’ e veșnică. Cred că ar putea să explice cu ea aiureala și prețurile.
— Nu ține, dom’ne! Ce, ai uitat? „Iliescu cînd apare, soarele răsare!”
— Fugi de-ai, că asta a fost anu’ trecut, înainte de alegeri.
Acuma, toată lumea gîndește pe dos.

LIANA TATOS

O ilustrată pe adresa comunei Bolintin

Fotografie de IONEL PUICĂ

Cum se smulge o declarație

Un accident trist a făcut-o pe Dana Vasilescu să ia aminte cam în ce fel poate să decurgă o anchetă cînd polițistul nu știe multe. Sau știe, dar nu se împiedică de amănunte. În noaptea de 5-6 iulie, aflîndu-se la o petrecere cu prietenii, cititoarea noastră a fost nevoită să răspundă la întrebările unui lt.-maj. care n-a considerat necesar să se prezinte, dar a ținut morțiș să-i suspecteze pînă spre dimineață pe cei interogați în legătură cu ghinionul prietenului lor care a alunecat de pe terasa aflată pe la etajul IV și a ajuns la Spitalul de Urgență în stare gravă.

Neînfricatul domn polițist, după toate probabilitățile lucrător la Secția 5, dorea fierbinte să afle cine l-a împins pe accidentat și înregistrat plin de neîncredere declarațiile care susțineau în consens nu numai că nu l-a împins nimeni, dar și că nimeni n-a surprins momentul

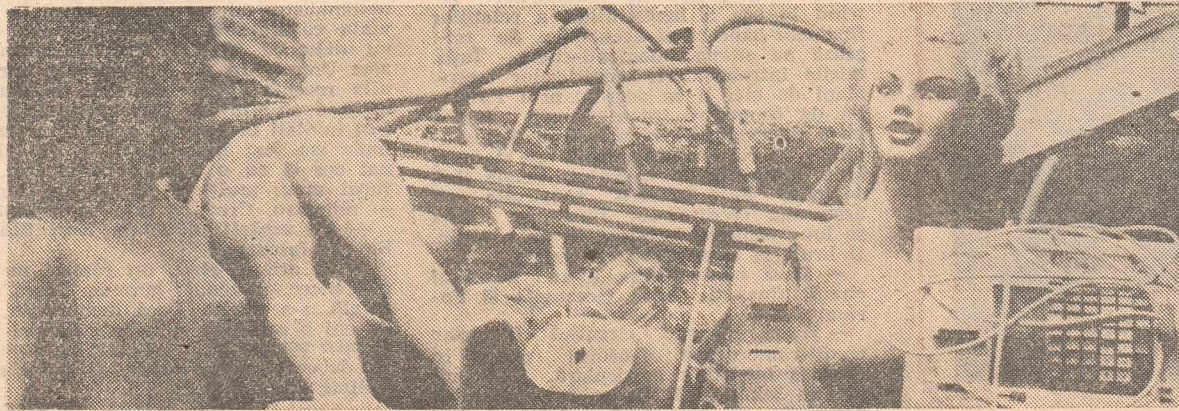
Fotosurpriză

Fotosurpriza din numărul trecut (pag. 11) reprodusă și astăzi, îl avea drept principal personaj, pe... Boris Becker! Pentru a nu fi recunoscut de fanii lui și pentru a putea consuma liniștit, la o masă, o băutură, probabil răcoritoare, el purta perucă și ochelari negri! Revista americană Tennis a desemnat-o drept fotografie anului, în 1990. Cealaltă fotografie a fost făcută în timpul Internaționalei Australiei, turneu de Grand Slam, cîștigat de Becker și îl reprezintă pe... adevăratul B. B. Imaginea nu este totul!

căderii. După două ore de istovitoare întrebări în căminul studențesc, locotenentul-major, al cărui nume ne scapă, a continuat investigațiile la secție. Unde, simțindu-se probabil pateren propriu, nu s-a învrednicit nici măcar să vorbească la plural tinerilor, ba chiar le-a făcut o morală stranică, nedîndu-se în lături nici de la a încerca să o intimideze pe Dana Vasilescu: „Îmi spunea că insistă atît pentru că prietenul nostru a mu-

rit; eu am început să plîng și nu mai eram în stare să scriu nimic, mă vedea că îmi tremurau minile și că sînt într-un hal fără de hal, dar insistă să scriu sperînd poate ca sub impresia oribilă pe care mi-o făcuse minciuna lui o să declar cine știe ce!” E posibil să jonglezi cu emoțiile unui om doar pentru că trebuie să descoperi adevărul? Polițistul cu pricina așa a învîțat la școală? Că scopul scuza mijloacele?

Și femeile se demontează, nu-i așa?

Fotografie de IONEL PUICĂ

ÎN ATENȚIA ȘOMERILOR!

Așa cum v-am promis, am „atacat”, în numele dumneavoastră, **Ministerul Muncii și Protecției Sociale**.

Dat fiind interesul prezent în numeroase scrisori pentru problemele ridicate de perspectiva șomajului, „tot mai sumbră și tot mai apropiată pentru un număr, și el în continuă creștere, de salariați” — am citat din scrisoarea domnului Vasile Andreescu, din București — ne-am oprit la **Departamentul forță de muncă și salarizare**, unde l-am avut drept interlocutor pe domnul **Octavian Partenie, secretar de stat, șeful departamentului**. Am aflat, așadar, că în rezolvarea problemelor ridicate de șomaj, departamentul acționează pe mai multe nivele.

Dispecerizarea ofertei de locuri de muncă existente în toată țara. Pentru informarea celor interesați, aceste oferte sunt publicate în săptămânalul cu același nume — „Oferta”.

Alături de ofertele societăților ce se vor adresa direct redacției vom publica în fiecare pagină „Aveți dreptul! Aveți dreptate?” și oferte puse la dispoziția noastră de către Ministerul muncii, care prin persoana domnului Octavian Partenie, a acceptat cu mult interes și amabilitate propunerea de colaborare a revistei „Flacăra”.

În același timp, departamentul va comunica — și noi vom prelua imediat informațiile pentru dumneavoastră — proiectele economice la nivel guvernamental pentru anumite zone din țară, proiecte a căror realizare va însemna și crearea de noi locuri de muncă. În cazul în care acestea vă vor interesa, veți avea la dispoziție adresa și telefonul la care vă puteți adresa pen-

tru relații suplimentare și pentru a vă comunica opțiunile.

Calificarea și recalificarea forței de muncă

La cererea beneficiarilor — societățile comerciale — departamentul organizează cursuri de calificare și recalificare pentru personalul unităților respective. Cheltuielile vor fi suportate de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale, care alocă acestei activități 20% din fondul de șomaj.

Noua orientare în stilul de muncă al ministerului o constituie **politica activă în domeniul forței de muncă**.

Este vorba despre **calificarea în meserii previzibil necesare**: Adevărat, o asemenea calificare nu asigură, automat, și un loc de muncă, dar oferă o șansă, în plus în găsirea lui. Vă putem deja anunța că sint în desfășurare asemenea cursuri la Consanța, Tirgoviste, Cluj, și că în luna august se va

organiza o nouă serie — gratuit pentru șomeri, contra plată, pentru angajați — despre care vă vom informa în detaliu. Deocamdată, vă putem anunța că se au în vedere în special meserii de birou, management de nivel mediu și întreprinzători particulari.

ATENȚIE! TINERI ABSOLVENȚI DE LICEU, RETINETI! VĂ PUTETI ÎNSCRIE ÎMEDIAT LA ACESTE CURSURI!

La acest ultim capitol merită să ne oprim puțin. Domnul secretar de stat Partenie a ținut să sublinieze în mod deosebit importanța acordată viitorilor întreprinzători particulari, care, în cadrul acestor cursuri vor căpăta cunoștințele generale indispensabile în domeniul juridic, economic, gestiune, contabilitate.

Ceea ce ni s-a părut deosebit de interesant este **intenția ministerului de a ajuta, prin intermediul băncilor, pe cei ce doresc să devină întreprinzători, cu credite care, prin asocierea a 5-10 persoane aflate în stare de șomaj să poată constitui un capital suficient pentru demararea unei activități private**, pentru care ministrul va acorda chiar și asistență, în așa fel încât să fie asigurate toate premisele reușitei.

Cu promisiunea că vom reveni într-un număr viitor cu amănunte, ne oprim aici. Nu înainte, însă, de a vă comunica, din partea ministerului, că **oficiile forței de muncă din întreaga țară vă pun la dispoziție toate informațiile necesare** informării dumneavoastră.

ROXANA PAICU MANOLESCU

cu hăia dă un leu, că dau la rest și mă păcălesc”. N-ai decît să te uîți bine cînd îi dai, am ripostat. „Io să mă uit? Să se uite hăia, de făcure zece lei că-i acu' mai mic ca leu!”

Ce-o fi vrut să spună florăreasa mea?

Parlamentul stă tot cu gunoiul în prag?

Se întrebă asociația locatarilor din strada Enăchiță Văcărescu nr. 22, București care s-a văzut pusă într-o situație de tot ciudată. După revoluție, lucrătorii de la Salubritate veneau direct în ce mai rar, iar din ianuarie a.c. n-au mai binevoit să ridice gunoiul decît la o lună, o lună jumătate, de fiecare dată pretinzînd pentru această favoare 300 de lei.

Locatarii au răsufletat ușurați în luna a.c. cînd, primind o chitanță de la proaspăt cosmetizata Regie Autonomă de Salubritate Urbană București, și-au imaginat că ce scrie aia e și au achitat 433 lei pentru lunile ianuarie — martie. Nu mică le-a fost însă mirarea cînd „la începutul lunii iulie lucrătorii de la Regia autonomă au pretins suma de 400 lei lunar, dacă vrem să aibă grijă de gunoi. Și pentru că nu s-a dat această sumă, au lăsat gunoiul neridicat din luna mai și au plecat. Ținînd cont că sîntem o asociație for-

Protecția socială?!

Cu ce se mănîncă, maică?

Fotografie de IONEL PUICA

mată din 14 familii, dintre care două dintr-o singură persoană, patru din două persoane, iar celelalte din trei, suma lunară ni se pare imensă pentru a scăpa de gunoiul care emană

mirosuri oribile, imposibil de suportat, bîntuit de muște, din cauza căruia nu mai putem să aerisim apartamentele pe căldurile acestea.”

OLTEA MUTULESCU

Spre Europa, drum blocat

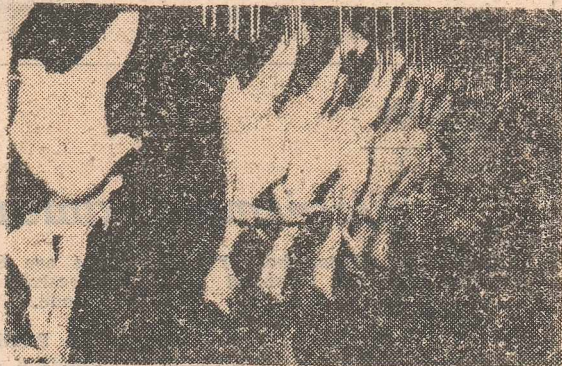
Cine crede că avem toate căile spre Europa deschise, se înșală. Spre a verifica afirmația mea nu aveți decît să încercați următoarea tentativă. Mergeți la Poștă și solicitați să vă expedieze o telegramă în străinătate. O să vi se pară suspectă amabilitatea funcționarului, cu care nu sînteți obișnuiți, dar, vă veți spune că, în sfîrșit, se mișcă ceva cu economia asta de piață. După ce vă ia cîteva sute de lei pentru două rînduri, funcționarul vă oferă, zîmbind, recipisa. Atunci, puneți întrebarea fatidică: „Ajunge pînă mine?” și veți constata cum, brusc, atitudinea duduș revine la ce cunoșteți. Acra și, dintr-o dată, preocupată de altceva va mormăi că nu, în nici un caz, poate pește cîteva zile, că e stricat

telegraful. Vă veți revolta și o veți întreba de ce nu v-a spus de la început, ca să mergeți la alt oficiu. Persoana va deveni ironică. N-aveți unde merge, situația este aceeași peste tot, e stricat de mai multe zile telegraful central. Habar n-are cînd se va reglementa, ca banii nu vi-l dă înapoi, pentru că a tăiat chitanță. N-ai decît să suspini resemnat și să constăți că drumurile spre Europa se blochează, unul după altul.

Dialog in preajma trandafirului

Ce s-a mai supărat săptămîna trecută florăreasa mea! Nu pentru că nu i-aș fi luat trandafirul. Știe ea ce miresme preferă. Altul a fost necazul: „Haole, minca-te-aș! Nu-mi da bani din ăstia, dă zece lei, că-i incură

Amintire din timpul campaniei electorale

Locuri de muncă

JUDEȚUL SALAJ

Societatea comercială TILCOTUB Zalău
— 4 economiști comerț exterior
— 2 economiști finanțe-contabilitate
— 2 programatori
— 1 translator — lb. franceză, engleză, germană
— 1 impiegat miscare
— 1 psiholog

Directia iudețeană de statistică
— 1 analist programator
— 1 inspector principal studii superioare economice

Întreprinderea anvelope Zalău
— 1 translator germană-franceză
— 3 electricieni autorizați de 6 Kw
— 3 electroniști AMC

JUDEȚUL HUNEDOARA

Coratrans S.A. Deva
— 1 vopsitor auto

Societatea comercială Condor S.A. Deva
— 1 conducător auto
— 1 macaragiu

Exploatarea minieră Vetei — Deva
— 1 inginer electro-mecanic

IZOPA — Deva
— 10 tinichigii
— 10 izolatori termici
— 10 izolatori hidrofugi

SIDERMET Călan
— 1 juriscult
— 2 economiști
— 1 șef serviciu desfacere

Întreprinderea minieră Hunedoara
— 1 timplar
— 17 mineri subteran

„ELIS” Hunedoara
— 4 zidari
— 1 zugrav-vopsitor
— 1 mecanic utilaje

U.M.R. Brad
— 3 mecanici locomotivă

Societatea comercială General Trans
— 3 mecanici auto

Clubul sportiv Petrosani
— 2 muncitori necalificați

Sectia drumuri si poduri
— 5 asfaltatori

Compet S.A. Petrosani
— 50 zidari

Romsilva — Deva
— 9 pădurari

R.A. Activitatea — Orăștie
— 3 zidari
— 3 fochisti

JUDEȚUL ARGEȘ

Sancon S.A. Pitesti
— 1 electrician auto

PECO S.A. Pitesti
— 5 vinzători
— 4 primitori produse fluide

Societatea comercială TAVIRA S.R.L.
— 10 lăcătuși confecții metalice

Societatea comercială Trans Service
— 2 tinichigii auto
— 2 vopsitori auto

Divertex — Pitesti
— 10 țesători
— 3 bobinatori fire
— 1 încărcător

Întreprinderea motoare electrice
— 4 paznici

REGOCOM
— 29 izolatori hidro

SOCOMAR S.A.

— 5 zidari
— 5 duigheri
— 5 mozaicari
— 5 maistri constructii

Coop. MARCO
— 5 muncitori necalificați pentru

ISPTA Costesti
— 4 prelucratori așchiere categ. 3-6
— 2 lăcătuși mecanici mașini unelte
— 5 electr. categ. 3-6

SIMARC S.A. Pitesti
— 2 instalatori 10 ani vechime
— 4 sudori electrici autogeni
— 1 constructor structuri
— 1 dulgher

UFET Voinesti
— 80 muncitori necalificați exploatare forestieră

BAMOF Curtea de Arges
— 4 economiști finanțe-contabilitate sau 4 contabili cu 8 ani vechime

S. Coop. Unirea Mestesugărească
— 20 brodeze cu muncă la domiciliu

Băiculesti S.A.
— 90 muncitori necalificați sezonieri (1 august — 1 decembrie)

POSTA REDACȚIE

GHEORGHE TOMOIAGA — localitatea Moisei, str. Morii, nr. 995, jud. Maramureș: Încinăm să-i dăm dreptate domnului Nicolae Bucur, șeful Biroului de presă al Ministerului de Interne. Drept care, voi cita din răspunsul primit la redacție din partea acestei instituții ca urmare a solicitării noastre de-a „se face lumină” în cazul dv.: „Mentionăm că starea conflictuală între cele două familii persistă, acestea reclamîndu-se reciproc la diferite organe de stat, invocînd uneori motive neconforme cu realitatea”.

ION MARIN — Birlad, str. Karl Marx, nr. 29, bloc 9, sc. B, ap. 23: Ne înclinăm în fața dv., și-a tuturor dascălilor care de-a lungul întregii lor activități au știut să le vorbească copiilor despre istoria adevărată a țării, însușindu-le sentimente pentru noțiuni care n-au dreptul să se demonetizeze: patrie, neam, unitate națională. Așteptăm vremea cînd vom fi mulți cei care vom lupta pentru ca granița să nu ne mai treacă peste genunchi. Domnule învățător, sînteți bine documentat, dar materialul este prea lung pentru a putea fi publicat.

GRIGORE TOPAN — Brașov, str. Ion Huniade, nr. 21: Faptul despre care ne scrieți sînt într-adevăr cutremurătoare. Vă rugăm să ne trimiteți o altă scrisoare, încercînd să le comprîmîți într-o filă și jumătate, altminteri nu le vom putea face cunoscute.

ELENA GRECESCU

SEMNAL

Mariano Tegreș — Finanțarea schimburilor internaționale. Politici. Tehnici. Editura Humanitas. Colecția „Biblioteca economică”. 283 pagini, 105 lei.

Finanțarea schimburilor internaționale POLITICI TEHNICI

Riguros și larg accesibil totodată, volumul se adresează specialiștilor în economie, studenților și celor implicați în activitatea firmelor de import-export sau turism internațional. Plecând de la premisa că participării la schimburile economice internaționale ajung tot mai des în fața unor situații complexe, greu de depășit, autoarea și-a propus să realizeze un instrumentar de referință în domeniul finanțării schimburilor internaționale, să clarifice și să ordoneze politicile și tehnicile de finanțare și conceptele utilizate în practica internațională. Pentru ca lucrarea să fie cit mai utilă s-a evitat teoretizarea excesivă, fiind preferate aspectele practice, implicațiile concrete ale fenomenelor analizate. În același scop a fost inclus în finalul cărții un corp de legi — Decret-lege privind unele măsuri pentru atragerea investiției de capital străin în România, Legea numărul 15, privind reorganizarea unităților economice de stat ca regi autonome și societăți comerciale, Decret-lege privind camerele de comerț și industrie din România, Norme privind condițiile în care pot fi desfășurate servicii de comerț exterior pe baza liberei inițiative etc. — de o importanță majoră pentru întreprinzătorii din acest domeniu.

DOMNIȚA ȘTEFANESCU

Scrisoare deschisă

DOMNULUI PETRE ROMAN,
PRIM-MINISTRU AL GUVERNULUI ROMÂNIEI

DOMNULUI ALEXANDRU BÎRLĂDEANU,
PREȘEDINTELE SENATULUI

Stimate domnule prim-ministru,
Stimate domnule președinte,

Referitor la recent încheiatul Festival internațional de muzică ușoară „București '91”, vă aduc la cunoștință că am fost ținta unui furt fără precedent în istoria competițiilor de acest gen organizate în țara noastră înainte și după Revoluția din decembrie '89, răpindu-mi-se în mod samavolnic dreptul de a fi prezent în finala secțiunii de creație, în calitate de autor al versurilor scrise pentru piesa „Numai tu”, care avea să obțină finalmente primul loc — drept recunoscut oficial de juriul fazei de preselecție. În pofida tuturor demersurilor ce le-am întreprins, factorii de decizie au acceptat substituirea versurilor mele cu un text scris de domnul Dan V. Dumitriu, piesa apărând în finală sub titlul „Dacă pleci”. Principali vinovați de această inadmisibilă încălcare a celor mai elementare prevederi regulamentare sunt domnii Titus Munteanu, directorul artistic al Festivalului, și Iloria Moculescu, președintele juriului secțiunii de creație în faza finală din 3—7 iulie a.e.

Vă rog respectuos să binevoiți a dispune, în acest sens, efectuarea unei anchete care să constate cauzele acestui caz tipic de fals și uz de fals.

Cit privește celelalte două imense, grosolane abdicări de la normele eticii profesionale — frustrarea compozitorului Marian Nistor, în vâzului lumii, în faza „5 din 12” și introducerea frauduloasă în finală a unei piese („Poate miine”, de Ion Cristinoiu) care fusese respinsă la preselecție, și „împingerea” sa până pe poziția a treia a clasamentului final — consider că intervenții în această direcție cad în sarcina compozitorilor care se simt lezați — și numai dacă vreunul din aceștia are curajul s-o facă...

Cu multumiri,
SANDU ȘTEFĂNESCU

București, 17 iulie 1991

Institut teologic, nu fabrică de popi

Pentru mulți dintre noi, Institutul teologic a fost ani de-a rândul un loc izolat, ferecat, tabu. În afara obligațiilor, statutul studenților teologi nu mai avea nimic comun cu statutul studenților de la facultățile laice: până și accesul în poli-clinicile și spitalele studențești le era interzis. De teama contaminării, politica ruperii lor de lume (care avea binecuvântarea Departamentului Cultelor) le-a transformat studenția într-o lungă perioadă de carantină. Mulți dintre ei, cind ajungeau preoți, ne întreceau în cele lumenși sau se multumeau cu platitudinea unui ritual care începea, invariabil, cu acel „Încă ne rugăm pentru sănătatea președintelui R.S.R.”... Ce s-a schimbat (dacă s-a schimbat) aici, unde până mai ieri s-a făcut educație religioasă laolaltă cu învățămînt politico-ideologic, lată obiectul discuției cu secretarul institutului, părintele Virgil Ionescu, și cu liderii organizației studențești „ASTOR” (afiliată la Liga Studenților), studenții Radu Creangă și Tudorel Puia. Vă prezentăm, în rezumat, principalele probleme abordate.

— Care este rolul bisericii ortodoxe, în societatea noastră „bolnavă”?

V.I.: Pînă acum, biserica a fost obligată să se mărginească la activitatea liturgică, și aceea ciuntită. Astăzi, biserica trebuie să se implice în viața socială și să ducă și activități de catehizare.

R.C.: Biserica Ortodoxă trebuie să redevină ce-a fost: spiritualitate și chiar alternativă în perioadele de impas politic.

INCĂ SE MAI PREDAU CURSURI DIN '956, DIN PERIOADA OCUPAȚIEI RUSEȘTI

— Mai este valabilă vechea programă școlară?

V.I.: Ar trebui introdusă în anii terminali practica misionară. Pași mici s-au făcut

la inițiativa studenților, s-au început acțiuni de acest gen cu studenții de la facultățile laice, la care nu ateismul îngrijorea-ză, ci indiferența.

T.P.: Singura modificare de substanță e că s-a scos învățămîntul politic. În rest, nu s-a schimbat nimic, mentalitatea e aceeași.

R.C.: Ceea ce mi se pare grav e că la noi se pune în continuare accent pe cantitate, nu pe calitate. O materie ca Patrologia (Viața Sfinților Părinți) nu este decît o însușire de date cuprinse într-un manual pe care ni-l citește părintele Ștefan Alexe, manual care datează din '56, cind se aflau trupe sovietice la noi.

— Examenul de admitere trebuie să evalueze numai cunoștințe sau și calități morale?

V.I.: Nu există, din păcate, un test de vocație, dar noi considerăm că cei mai mulți candidați, fiind și absolvenți de seminar, vin aici din vocație. Oricum, nu putem găsi nestemate la tot pasul.

R.C.: Sint și nechemati printre noi, nu în sensul incompatibilității cu activitatea liturgică, ci a unei mediocrități re-

ligioase, care este rodul superficialității și suficienței pe care le dă motivația exterioară.

— Își urmărește Institutul absolvenții, are cunoștință că pe unii i-au renegat credinșii?

V.I.: O astfel de legătură nu există între institut și absolvenții noștri.

„TUȚEA MOARE ÎN SPITAL, IAR POPORUL E ÎNDRĂGOSTIT DE ILIESCU”

— În ultimii ani, au proliferat sectele și oamenii s-au îndepărtat de biserica ortodoxă. V-ați pus problema reevaluării calității de preot?

V.I.: Da, el nu mai trebuie să fie un simplu oficiant al unui ritual, ci să se implice în problemele de asistență socială, de unde și ideea înființării Facultății de teologie și asistență socială și de catehizare. Deocamdată, nici pentru predarea religiei în școală nu simțim pregătiți, neavînd suficienți cadre.

R.C.: Institutul teologic nu trebuie să fabrice preoți, ci oameni de cultură, capabili să refacă nu numai prestigiul Bisericii Ortodoxe, ci și al neamului acestuia, care a primit libertatea ca dar de la Dumnezeu și o lasă să se irosească, pentru că nu-i învață nimeni ce să facă cu ea — sau îi învață prost. Un mare învățător, l-am numit pe Tuțea, moare în spital și poporul nostru n-are habar, el e îndrăgostit de Iliescu și de Roman.

VALERIA DORNEANU

Infernul, o viziune coerentă a Haosului.

● „Talentul” este mijlocul cel mai sigur de a falsifica totul, de a desfigura lucrurile și de a se înșela pe sine. Existența adevărată aparține doar aceluia pe care natura nu l-a copleșit cu nici un har: De aceea ar fi greu să-ți imaginezi un univers mai fals decît universul literar, sau un om mai lipsit de realitate decît omul de litere.

În românește de
EUGENIA VASILE

CIORAN

Silogisme amărăciunii

● Dacă Nietzsche, Proust, Baudelaire sau Rimbaud su-praviețuiesc schimbărilor model, asta se datorează cruzimii lor dezinteresate, chirurgiei lor demonice, fierii lor generoase. Ceea ce face să dureze o operă, ceea ce-o împiedică să se învechească este ferocitatea sa. Afirmație gratuită? Ce fai-

mă are Evanghelia? O carte agresivă, veninoasă cît cuprinde.

● Publicul se aruncă asupra autorilor așa zis „umani”; el știe că n-are de ce să-i fie frică; oprîți ca și el la jumătatea drumului, acești autori îi vor propune un aranjament cu

Am văzut cu ochii mei

Cum se muta vechea nomenclatură

„...„Buftea” este numele unui om, nu al unei localități.

Astfel s-a numit colegul meu de bancă, așezat alături spre disperarea mea și care își aducea de acasă jumări din ouă reci așezate între două felii de piine, involute în ziar; își des-țacea, tacticos, hrana asta exact în pauza mare!

Locuiam, pe atunci, nu foarte departe de „Școala elementară Nr. 1” din Craiova (funcționează și astăzi, în apropierea celebrei Văi a Vlăcișii — și-a schimbat însă denumirea, firește), de cele mai multe ori plecam de acasă fără mîncarea destinată, vezi Doamne!, recreației mari; eram bine hrănit în acel an — mai existau, din belșug, butoale cu brînză, icre negre sau roșii, lăzi cu marmeladă sau halva, prin băcăniile particulare — eram bine hrănit, așadar, în anul acela, nu insist.

Atîta doar: mă înnebuneau, la școală, jumările lui Buftea!

Sosise în școala noastră de curînd, prin al doilea semestru faza le spunea pe atunci, „se-mestre”, după moda rusească — aveam să aflăm ceva mai tîrziu lucrul ăsta), îl așezaseră alături de mine fără a-l prezenta clasei întregi, așa cum ar fi fost obiceiul. Se ivise un loc liber: îl dăduseră afară pe unul, Văcărescu, repetent cu tradiție ani de-a rîndul, nouă ni se părea un „domn bătrîn”, venea la cursuri — atunci cînd venea! — în costum și cravată, purta la pantalonul impecabil călcat o curea dintr-acelea subțiri și transparente, din „nailon” american, ne luase mințile mai ales cu cureaua asta a lui (pe atunci, o simplă curea de ceas, din nailon american, costa cît o pereche de patine uzate sau cît un stilou cu pastă, dintr-acelea cu „bilă”

în vîrf — că tot atunci apăruse și minunea asta!) — repet, ne luase mințile Văcărescu. Nu știu nici în ziua de azi cum l-au adus în școala noastră pe omul ăsta, știu însă că nu l-au putut da afară decît după ce l-au descoperit un tată chiabur...

„Colegul meu de bancă însă — Buftea, ăsta! — nu ieșea niciodată în recreație: nu știu cum făcea, dar în fiecare pauză mă pomeneam cu el mușcind din blestematul ăla de sandvici cu ouă. Iar mie mi se făcea rău de foame, sperîndu-mi părinții o dată ajuns acasă...”

Erau niște zile tulburi, nu știu cum se iscase zvonul că ne paște o nouă stabilizare monetară (ca în '947!), de acasă părinții îmi dădeau bani, mărunt, cu ghiotura — ce să faci cu ei?! Cumpăram timbre, devenisem „filatelist”, era o modă asta, apoi schimbam timbrele cumpărate pe DOX-uri și „Ro-

mane de 15 lei”, editate de Ig. Hertz — descoperisem aventura lecturii — și atunci a intervenit, într-o zi, absent și oarecum posac, vecinul meu de bancă: Buftea. „Hai, bă, pe la mine — mi-a spus, fără a mă privi — să-ți arăt ceva!”

„Cred că trecuseră săptămîni bune de cînd așezati alături, în bancă, nu schimbaserăm o vorbă; aproape că nu-i cunoșteam vocea, profesorii evitau sistematic să-l scoată la tablă, auzisem de pe la unii că taică-su ar fi un „mare stab” la regiune — eu, unul, nu prea înțelegeam atunci ce-i aia regiune, mă irita însă pofta cu care-și infuleca jumările alea.

L-am întrebat că de ce să vin, el mi-a răspuns: „de-aia!”, și a zîmbit apoi, explicîndu-mi, cu fraze întortocheate, că „are niște cărți, niște fascicule” ce s-ar putea să mă intereseze și că „te vîd cu bani, hai, cînd

vii pe la mine?!”. Ne venise o profesoră nouă, preda biologia (materie abia pătrunsă în școala noastră elementară), era o tinăru frumoasă foc, îi admiram picioarele, noi, tîncii pe sub rama catedrei; atunci cînd, după fecundăția plantelor și animalelor, venise și rîndul împerecherii oamenilor (la care tinăru profesoră, încercînd să ne explice, roșise foc!), el, Buftea ăsta — taciturn de obicei — dăduse două răspunsuri memorabile: la o primă întrebare, aproape de natalitate, și în care problema era ce se poate face cu un cuplu (doi oameni), care nu vor, sau nu pot să se împerecheze? „...„Îi lași pe o insulă!” — spusese Buftea, și risese primul.

„Care e deosebirea dintre om și maimuță...?” — fusese a doua întrebare a frumoasei profesoare, evident cu referire la ceea ce ne explicase anterior. „Maimuțele nu au buletin!” — răcnise Buftea, de lingă

Singurătatea de sub tăcerile de piatră

Îl văd, bătrîn și aplecat, ieșind din capelă. Numai el poate fi. Alerg, îi tai drumul.
— Părinte Ioan!

Mă măsoară cu o privire lute și întrebătoare. Îi spun cîc sint și de ce am venit. Ridică sprincenele cărunte și stufoase. Refuză să vorbească. Cu orice zărist în general, cu unul de la „Flacăra” în special. Păunescu a fost lucrarea diavolului. O inteligență rea. L-a criticat pe Blaga. Nu înțelesese Păunescu ce voia să spună Blaga prin cuvîntul „horă”. Părintele Ioan Negruțiu nu mai vrea să fie notat și înregistrat. L-a ajuns. Ce i-a ajuns? Tace. Aruncă geanta, carnetul, pixul. Îmi golesc buzunarele. Mă autopercheziționez. Sint curat. Ce i-a ajuns? Întrebările. Interogatoriile. Minia comunistă. Dictatura prolevariului. L-au luat noaptea, din casă de la Beiuș, în '48. Nu știa de ce. L-au bătut, l-au chinuit, l-au închis. Nu știa de ce. L-au condamnat la zece ani pușcărie grea. A stat zece ani, în toate pușcăriile Ardealului. La Oradea s-au împlinit zece ani. L-au dat hainele și foaia de eliberare. A deschis ușa spre libertate și în fața ușii erau doi ofițeri de securitate care i-au spus numai atît: „Ești arestat pentru uneltire împotriva orînduirii socialiste”. Retraiește cosmarul acelei secunde în care, după zece ani de infern, a deschis ușa aceea spre altă pușcărie, fără să știe de ce, iar mai tîrziu a fost trimis în Bărağan, unde a stat doi ani, și după Bărağan l-au chemat, l-au întrebat, i-au întors sufletul pe dos și el aștepta cuvintele „Ești liber!” așa cum aștepta aerul și apa și pămîntul, voia să afle, după atîta amar de vreme, de ce i s-au întîmplat toate astea, să-și caute propria vinovăție, s-o înțeleagă și să se bîciuiască cu ea în zilele și nopțile cite le-o mai avea, iar ei au completat niște hîrtii și i-au spus, cu un aer absent: „Acum ești condamnat la 35 de ani muncă silnică”. N-a căzut acolo, retezat de Dumnezeu, n-a murit, dar nici n-a mai trăit, l-au trimis la muncă silnică și a devenit un simplu animal, trezî în bătaie, asudat în muncă, înfometat peste măsură și după 16 ani și 4 luni de pămîtire a fost chemat din nou și pus în libertate. Fără să i se spună de ce. L-a întîmpinat un fost elev de-al lui de la Beiuș, ajuns procuror militar. (Tot elev de-al lui a fost și Mircea Malița). Și procurorul ăsta al cărui nume nu vrea să-l rostească, i-a spus: „Domnule profesor, v-am studiat dosarul din scoarță-n scoarță. Nu există nici o acuzație. Sintezi absolut nevinovat”.

N-a murit nici atunci, dar a renunțat la viață și la capriciile istoriei, respirînd aerul fără de timp al religiei ortodoxe. Curînd, Patriarhia l-a numit inspector general al cultelor din România. După cîțiva ani, s-a retras la Timișoara. Aici, Mitropolia l-a numit redactor-șef al publicației „Învierea”. A condus-o, dar n-a scris un rînd. A refuzat să-și pună și să l se pună întrebări. S-a simțit bătrîn și a cerut învoirea înalt Prea Sfinției Sale Mitropolitului Nicolae să se retragă într-o mănăstire. De zece ani e aici. Are 75 de ani și vine lume de departe să-i asculte predicile. Vorbește frumos, dar nu răspunde la întrebări. Nu crede în oameni. Îi e teamă de comunismul sălbatic din ei, față de care el e, desigur, un uneltitor prin fatalitatea destinului său. A trăit în mijlocul unei istorii absurde.

El o refuză, iar ea îl fascinează. E singurul din toată mănăstirea care citește presa, urmărește radioul și televiziunea, e la curent cu totul. Își caută, în păienjenisul politice și umane, vina pe care o avea de ispășit și pe care o ispășește aici, tăcut, cărunț, bănuitor și neimblînzit. „Sînt convins că nu poți memora toate astea — îmi spune. Sper că nu m-ai înregistrat. Arată-mi geanta”. I-o dau și scotocește, cu miinile tremurînde, pînă o lasă, obosit și trist. „Iartă-mă și uită. Eu am uitat”. Se întoarce cu spattele și pornește, încet, tîrșit, prin praful alb al amiezii înalte și pustii care învăluie mănăstirea într-o liniște răcoroasă. În liniștea superbă și amăgitoare a atîtor destine răsfîrte în direcția Dumnezeu.

RADU CIOBOTEĂ

Un atelier al prieteniei

Instituită acum un an, Fundația „Kriterion”, urmîrindu-și cu consecvență țelurile propuse, a devenit un veritabil atelier al prieteniei. Fructificînd experiența acumulată de Editura „Kriterion” în cele două decenii de existență în care a publicat, în limbile minorităților naționale din România, atît opere originale cît și traduceri din literatura română clasică și contemporană, asigurînd, totodată, cititorului român posibilitatea de a face cunoștință, în traducere românească, cu operele valoroase ale scriitorilor aparținînd diferitelor minorități, Fundația și-a propus o bază mai largă, facilitînd punerea în valoare a diferitelor inițiative vizînd intensificarea colaborării interetnice.

O latură însemnată a acestei munci o constituie sponsorizarea unor demersuri menite să ducă la realizări pe o perioadă mai scurtă sau mai îndelungată. Cu ajutorul Fundației, spre exemplu, apare la Odorheiu Secuiesc publicația „Abiakt” (Fercastra), revistă a minorităților naționale, în limba maghiară. Cele cîteva numere elitate pînă acum sub direcția lui Majla Sándor ne permit să considerăm această întreprindere de mare perspectivă. De prezentarea și analiza „Ferestrei” ne vom ocupa cu altă ocazie.

Merită semnalată colaborarea Fundației cu Uniunea Democrată a tătarilor turco-musulmani din România, cu Asociația cultural-științifică România-Turcia, cu Ministerul Culturii, la organizarea simpoziunelor consacrate comemorării unor personalități de seamă cum ar fi Yunus Emre (1241—1320) sau Mehmet Nyazi, (1878—1931), simpoziune ce au avut loc în luna aprilie la Institutul de Istorie „Nicolae Iorga” și, respectiv, în luna mai la Medgidia.

Ecourile pozitive ale acestor manifestări nu s-au stins încă și, iată, avem ocazia să relatăm o nouă implicare a Fundației în viața artistică: este vorba despre sponsorizarea practicii de vară a studenților Secției de artă grafică de la Academia de Artă din București. 16 studenți din anul V, sub îndrumarea conf. univ. Mircea Dumitrescu, își desfășoară practica într-un peisaj senin și pitoresc, la Lăzarea (jud. Harghita), unde li s-au creat condiții excepționale de trai și de lucru. Elevii cunoscutului grafician Mircea Dumitrescu și-au încercat forțele, creînd cărți ilustrate, unicate, care au suscitat interesul conducătorilor Editurii și Fundației „Kriterion”, determinînd, în același timp, finanțarea acestui sejur al viitorilor artiști — creatori de carte. I-am vizitat în tabără, le-am ascultat părerile. Bucureșteanul Chivu Călin Mihail se exprimă lapidar: „prima practică profesionalistă” Petcu Maria (Tulcea) ne spune: „La Hîrlău a fost bine, Lăzarea e de excepție. Ne stimulează să ne organizăm. Ne-am impus un program sever. Locul e minunat, oamenii la fel. Lucrăm într-o atmosferă deosebită”. Tuța Corina (Curtea de Argeș), mărturisește: „Ne simțim protejați de întreaga atmosferă, de relațiile umane... Se simte aici un mare respect pentru cultură. Ar fi bine să existe mai multe centre asemănătoare”.

Fundația „Kriterion” urmărește politica micilor acumulări care, fără doar și poate, va da roade în viitor.

16 iulie 1991

BALOGH JÓZSEF

Litere, arte, idei

Fîind nu numai un ziar care face politică la modul serios și cu aplicație, ci și un obiect realmente frumos, Cotidianul (ziarul lui Rațiu, cum i se mai spune) adăpostește lumea un supliment cultural pe măsură. Stăruie în paginile ziarului, ca și în ale „Suplimentului” de altminteri, un spirit activ, de cea mai bună expresie mai degrabă englezească decît franțuzească. Intitulîndu-se „Literă, Arte, Idei”, Suplimentul cultural este redactat de Dan C. Mihăilescu, Tania Radu (o veche și întotdeauna bună prezentă, ani de-a rîndul în paginile revistei Flacăra) și Anca Valdesegan. Ediția de luni, 22 iulie 1991, este dedicată temei „E.M. Cioran — erezia de a fi”. O sărbătoare spirituală. (E. Mihăilescu).

mine (peste ani, aceste cuvinte aveau să devină o replică-cheie într-o proză a subsemnatului; în acea clipă habar n-aveam de acest lucru! — N. A.).

„Mi-a explicat unde stă, mi-a dat adresa, m-am dus la el. Cred că era într-o duminică. Am căutat casa îndelung, nu era casă: era palat!..”

În anii '950, a face o vizită însemna, încă, ceva cu totul și cu totul deosebit: nu se așezase INDIFERENȚĂ, din foarte multe puncte de vedere VIOLENȚĂ rămînea un termen ascuns și greu de digerat în pacea instalată după război, iar SUSPICIUNEA nu se afirmase încă. Lumea se fărâmița în ipoteze, prea puțin conta distrugerea superbeii statui regale de la intrarea parcului Bibescu, cei mai mulți craioveni își aminteau cu nostalgie confortul troilebuzelor capturate la Odessa — returnate apoi către Soviete — mușcau din mititeii sfîrșinzi și iubiți oferți pînă tîrziu, în noapte, pe terasa Grădinii de vară RIO (aflată în imediata apropiere a cinematografului cu același nume de pe strada Madona Dudu), sau urmăreau deplasarea trupelor în războiul celor două Corbi, marcate cu stegulețe roșii, anti-imperialiste, pe o hartă publică instalată în vitrina unui alt ci-

nematograf central, „APOLLO”; se cînta peste tot, în orice împrejurări — chiar și la strand — „Eu sint Wu-Wing al tău, cel mic — mi-e foame și mi-e frig”... În anii '950, o vizită mai însemna, încă, o favoare: pe care trebuia să o respecti într-un tot. Iar eu, unul — la numitul Buftea — așa m-am dus...!

Astăzi, mi se pare a fi fost un fiasco.

Amintirile legate de această vizită însă — marcînd un copil — nu.

„Am intrat, sovîind, deschizînd o poartă grea din metal forjat ce dădea către stradă (pentru craiovenii mai vîrstnici: zona la care mă refer se încadrează între fostul Conservator de Artă condus pe atunci de celebra familie de plasticieni Hagiescu, ieșirea către biserică „Sfinții Apostoli” și drumul pieziș, în pantă, către cimitirul „Ungureni” — deși, tot un drac: semnificația acestor locuri de referință ale Băniei a dispărut de mult!), am intrat prin urmare, sovîind... în curte. În Paradis...!”

O casă imensă — oltenească de-a pururi! — cu scară la fațadă, umbrită cu grijă de o

scoică din tablă; apoi, iar, cîteva trepte, dînd în holul central... și tăcere deplină!

Timid, sincer neștiutor, am deschis uși, pe rînd: uriașe camere goale... tavane coplesitor de frumoase avînd unghiurile superioare strălucînd în stucatură aurie... iarăși camere, pustii, pe măsură ce deschideam alte uși: „Buftea...!” — am strigat.

Nimic...! Am continuat să pășesc, tenișii purtîndu-mi picicarele fără ciorapi nu făceau nici un zgomot pe parchet (nu exista nici un covor pe jos!), vorbeam în șoaptă acum, chemîndu-mi colegul de bancă, ba chiar începusem a trăi un sentiment straniu, de neliniște, ca și cum aș fi nimerit undeva din greșeală — curînd, mi-am dat seama că traversasem clădirea: ieșisem în parcul din spatele ei. Era enorm și asta, plin cu brazi țuguiți și tăiați la aceeași înălțime și înconjurat de un zid nu prea înalt dar masiv, din cărămidă smălțuită... exista chiar și un bazin în centrul parcului, pereții li crăpaseră însă, nu mai avea apă, se așezase acolo, pe fundul său, un strat gros de frunze putrede. „Băăă, Buftea, băăăă...!” — am zberlat acum de-a dreptul, revenînd în holul clădirii.

„Buftea purta un halat (cred că „halat” se numea chestia ăia, din mătase, cu poale lungi

și prinsă cu snur la mijloc), și-a cerut scuze că nu m-a auzit dintru început. Ne-am retras într-o cameră — una din cele șase încăperi ce dădeau din hol! — întelegîndu-mi nedumerirea a ținut apoi să-mi explice că „noi am venit acu’ patru zile, atunci ne-am mutat (decîi cu numai două înaintea de a-mi face invitația!), că nu are decît un pat, deocamdată și că în podul „bestiilor” ăștia de burgheji” a găsit... ei, ce a găsit?! DOX-uri, dom’le, și „Oculul pămîntului în submarin”, și „Oculul pămîntului în avion” — fascicule legate! — și „Femei celebre”, „Cei trei cerețasi”, și „am mai găsit și altele, unul Bala... sau Blala... Blaga, sau cum dracu li zice, legat în piele, aaaa...! O grămadă dintr-astea, legate, n-au mai apucat să le ia — da’ mi le-a luat taică-miu, cîcă face unul la dînsul, la partid, portigarete — da’ce faci?! Hai cu mine sus în pod, să vezi... dau ieftin!”.

Îi sorbeam cuvintele, am urcat o scară răsucită, erau sute, mii de cărți acolo, în pod... „foști” plecaseră de mult, cine știe cum, „n-au lăsat ai dracului nici măcar un pat pe ce să te așezi... halatul ăsta l-am găsit tot aici, printre cărți... aduce însă tata lavița de-acasă, și apoi cred că miine vin camioanele cu mobilă, de la partid!”

Mă privea stăruitor, era fericit: aștepta probabil de la mine să-l laud, sau să-l laud casa asta, în care nimerise. Gîfîind, cu brațele pline de romane și fascicule colorate, i-am strecurat în mînă suma cerută: preț de una și jumătate curea din „nailon”. Fu și mai fericit acum și deveni vorbăreț, nu ca la școală, îmi explică imediat cit e de greu să te obișnuiești cu o casă ca asta, cu un pod prăfuit... „în care mai există, băi, Horia, cîteva cufere nedesfăcute, fir-ar ai dracului de burju! și mai vino pe la mine... hai, zău așa!”

„Am încercat să o fac, dar nu s-a mai putut: am trecut într-o seară (Buftea nu mai venise la școală de cîteva zile — deși abia se încheia anul școlar, el fusese promovat cu anticipație), am trecut așadar, tîm minte că luasem bilete pentru a vedea, la „Timpuri Noi”, filmul în culori „BALADA SIBIRIEI”, cu Drujinicov. Ferestrele uriașei clădiri erau luminate, se ghiceau deplasări de mobilă și mișcare înăuntru. Am vrut să-l strig pe Buftea, apucînd între degete druggii din fier forjat ai intrării, dar m-au îndepărtat imediat cîteva tineri, în uniformă.

Se așezase pază militară în fața clădirii. Tinerii rideau.

HORIA PATRAȘCU

Paiul și birna

Săptămânalul polonez „Kulisy” a publicat nu de mult, pe prima pagină, mare, o fotografie a unui copil de Țigan cu mîna întinsă după cerșit. Sub fotografie, titluri cu litere de-o șchioapă: „În România trăiesc 2 milioane de Țigani. Autoritățile române îi numesc „paraziți” și „plaga Bucureștiului”. Organizația net fascistă „Vatra Românească” cheamă fără ocol la o singeroasă încheiere a socotelilor cu Țiganii. Nicăieri în Europa Țiganii nu sînt atît de oficial persecutați ca în România». În continuare, se tipărește un articol semnat de Jerzy Szczesny, din care cităm: „Numeric, în România Țiganii sînt după unguri, a doua minoritate (preluind unele statistici din străinătate, Țiganii din România susțin acum că ar fi în număr de 2,4 milioane și că deci s-ar situa, dintre minorități, pe primul loc n. l. D. G.). După căderea dictatorului Ceaușescu, ei au așteptat o ameliorare a situației lor. Însă speranțele de a li se recunoaște drepturi de minoritate națională s-au dovedit deșerte. Înrautățirea condițiilor de viață, și așa de coșmar, în România a atins și pe Țigani. Minoritatea maghiară din România găsește un sprijin la Budapesta, dar pe Țigani nu are cine să-i apere».

La cîteva zile de la publicarea acestui articol o agenție poloneză de presă difuza următoarea știre: „În noaptea de 30 iunie spre 1 iulie la Strzelino (Voivodatul Wrocław) a fost demolată o clădire în care locuiau patru familii de Țigani. Totul a pornit de la o bătaie între polonezi și Țigani la berărie, acțiunea fiind o reacție la molestarea de către Țigani a unor polonezi la o nuntă într-un sat”. După această întimplare, caracterizată de presa poloneză drept pogrom împotriva Țiganilor, cunoscutul umanist Adam Michnik, redactor-șef al ziarului „Gazeta Wyborcza”, rostea o condamnare cum scrie la carte: „Obiceiu de a ne face dreptate singuri, coroborat cu xenofobia agresivă, propria noastră frică în fața prostiei zgomotoase și a barbarismului activ, toate acestea vor mai surprinde nu o dată opinia publică poloneză. Atitudinea față de minoritățile naționale prezintă prețul cel mai delicat la toleranță, ordine democratică, la capacitatea de soluționare a conflictelor în cadrul procedurilor legale. Nu poate fi vorba de nici o justificare. Statele și societățile inoculate cu virusul xenofobiei, incapabile de toleranță, vor fi condamnate la izolare, la sărăcie, la tentații spre soluții dictatoriale”.

Însă același ziar publică în alt număr un reportaj care o lua mai la concret. Redăm mai jos cîteva fragmente. „Localnicii afirmă că Țiganii din Mława „cumpără totul, chiar și pe poliști. Bulibașa a declarat că îi are pe toți în buzunar. Oamenii nu mai pot să reziste. În urmă cu un an, un Țigan băut-afiat la volan a omorât un om, primind doi ani cu suspendarea pedepsei”. Comisarul poliției din Mława a arătat că „războiul polono-Țigănesc” are un substrat economic. În acest oraș Țiganii trec drept cei mai bogați oameni. Rezolvă orice probleme cu bani și relații. Cumpără telefoane peste rînd, cele mai bune terenuri de construcție, cei mai buni arhitecți, cele mai bune mașini, obțin permise de conducere auto chiar dacă nu au vîrsta necesară ori sînt semianalfabeți. Pot fi numărați pe degetele de la o mînă Țiganii care timp de 30 de ani au terminat școala elementară. Primarul orașului menționat știe că „conflictul dintre polonezi și Țigani era inevitabil și că are o profundă justificare socială, este urmea neintegrării Țiganilor în comunitatea locală. Nici un Țigan nu a făcut armata, veniturile lor ne sînt necunoscute. Ei trebuie însă să înțeleagă că nu poți cumpăra orice cu bani”. Adjunctul primarului afirmă că există cazuri cînd polonezii sînt terorizați de Țigani. Dacă un Țigan se distrează în discotecă, nici un polonez nu are voie să intre acolo. Cazurile se cunosc, însă oamenii se tem să reclame. După părerea sa, vina pentru pogrom aparține organelor menite să asigure ordinea și legea. Țiganilor li s-au permis prea multe».

Sperînd că și redactorii de la „Kulisy” au citit cele scrise de confrății lor de la „Gazeta Wyborcza”, nu-mi rămîne decît să-i asigur și pe unii, și pe alții că între comportamentul Țiganilor din Polonia și cel al Țiganilor din România, de care celor de la „Kulisy” li se rupe inima, nu există absolut nici o deosebire și că românii au de suferit de pe urma Țiganilor lor de-acasă aceleași mizerii ca și polonezii de pe urma Țiganilor lor. Eu sînt împotriva oricărei idei de pogrom, dar știu că există cazuri limită în care cetățenii sînt siliți să se apere cu forțe proprii de răufăcători, atunci cînd poliția, în România, în Polonia sau în alte părți, este slabă ori se face că plouă.

ION D. GOIA

S-a întors mașina lumii

Cîinele cu osul în gură, își arată colții

Ca răspuns la Declarația Parlamentului României „Cu privire la pactul Ribbentrop-Molotov și la consecințele lui pentru România”, Sovietul Suprem al R.S.S. Ucraina, a dat și el o declarație, din care reproducem mai jos un fragment:

„Recunoașterea Pactului Ribbentrop-Molotov drept un act nelegitim nu poate servi drept bază pentru a justifica includerea ilegală a pămînturilor ucrainene în componența României și a oricăror presiuni asupra lor în prezent, ca și în viitor. Evenimentele dramatice din iunie 1940 au creat în mod obiectiv condiții pentru înfrățirea năzaintelor poporului ucrainean. Restituirea către Ucraina a pămînturilor din sudul Basarabiei și a Bucovinei de nord a intrat în conștiința națională a poporului ucrainean, în istorie și contemporaneitate ca un act de justiție. Ea va rămîne astfel pentru totdeauna: Lichidarea definitivă a dominației străine pe pămînturile ucrainene a devenit parte componentă a reglementării postbelice în Europa. Frontierele de stat ale Ucrainei au fost stabilite la Conferința de pace de la Paris din 1946 și au fost fixate în Tratatul de pace cu România din 1947. Deci, frontiera de stat existentă între Ucraina și România nu este rezultat al pactului Ribbentrop-Molotov, ci o consecință a reglementării postbelice, fapt confirmat în Actul final de la Helsinki și în alte documente ale C.S.C.E. Sovietul Suprem al Ucrainei apreciază Declarația adoptată de către Parlamentul României drept un document care contravine spiritului și literei Helsinck-ului, îndeamnă la revizuirea frontierelor postbelice, neagă dreptul poporului ucrainean de a fi stăpînit pe teritoriul său».

Dacă omenirea n-ar fi avut parte de glorioul octombrie 1917 și de tot ce-a adus el, textul de mai sus ar fi fost considerat ca ieșit de sub pana unui pensionar de la o casă de sănătate, slobozit pentru o vreme din cămașa de forță. Așa însă, cu experiența de peste sapte decenii de existență a „celei mai umane societăți”, știm că ineptiile din fragmentul citat tîn de o altă patologie — patologia bolșevico-fascisto-kaghebiștă. Dispare orice legătură cu realitatea, dispare orice urmă de bun simț și normalitate, tronează falsul, bătutul cîmpilor, neobrăzarea și minciuna agresivă. Să spun la amiază că e noapte neagră, aducînd ca argument faptul că n-ai dat nici o declarație din care să rezulte contrariul — iată în ce consistă această sarlatanie schizofrenică. Nici o aberație care se putea spune n-a fost

lăsată nespunsă în amintita declarație a Sovietului Suprem ucrainean. Aș putea să mă opresc aici, tîndcă textul se refuză oricărei polemici — e idiot.

Totuși, mai e ceva care frapază și care se cere relevat: diferența dintre reacția Moscovei și cea a Kievului la Declarația Parlamentului României. Kremlinul a căutat să se mențină în cadrul uzanțelor diplomatice, pe cînd cele spuse în declarația kieviană aduc foarte tare a lătrătură. Explicabil: ocupînd Basarabia în 1940, Moscova a dezmembrat-o, făcînd Ucrainei cadou sudul, nordul (Basarabia) și Bucovina de nord, plus Ținutul Herței, teritorii care n-au aparținut niciodată Ucrainei. Un os aruncat de Kremlin la Kievul, ca să și-l facă supus și credincios și bun paznic al celor jefuite de U.R.S.S. de la români. Și regret foarte mult că Ucraina a intrat așa de tare în acest rol — putea să se comporte cu demnitate, avînd în vedere propriile suferințe din partea Rusiei, propria năzuință către libertate și independență, știut fiind că nu-ți poți clădi libertatea ta pe asuprirea altora —, încît, în momentul de față, vrînd să-și păstreze osul, mîrîie și-și arată colții.

Domnul Iliescu nu este „fascist incorigibil”

Cităm dintr-o corespondență A.F.P.: „Președintele Calderon (al Costa Ricăi — n.n.), a fost nevoit să apere public invitația făcută președintelui român Ion Iliescu în fața criticilor mai multor deputați și editorialiști. Aceștia din urmă îi reproșează că primește pe șeful unui stat care, după părerea lor, este

antidemocratic și continuă să încalce drepturile omului. Într-un articol publicat de cotidianul cel mai influent din țară, „La Nación”, editorialistul Haim Durenblum l-a calificat pe Iliescu drept „fascist incorigibil” și a denunțat cîntărea „ultranationalistă și antisemită” de la București”.

Toate aserțiunile de mai sus aparținînd mass-mediei costariene, sînt, evident, niște absurdități și insulte. Eu am formulat în numeroase dați critici la adresa politicii președintelui român, am opinat că ar fi mai bine ca el să demisioneze. Am arătat și de ce. Însă de aici și pînă la ponegririle de mai sus e cale lungă (culmea este că atunci cînd acolo s-a dus într-adevăr un fascist incorigibil, Nicolae Ceaușescu, editorialistii costarieni i-au făcut temenele). Pentru orice observator serios este clar că sursa etichetărilor arătate nu este cunoașterea directă a realităților de la noi, ci preluarea (rău-voitoare) a unor elemente ale propagandei antiromânești din străinătate (și nu-i deloc greu de ghicit despre ce anume propagandă e vorba). În România, forțele democratice se străduiesc să determine asemenea mutații încît țara noastră să pășească ferm spre europenizare pe toate planurile, ceea ce presupune și bătălia pentru un alt ocupant al funcției supreme în stat. Dar insultele la adresa domnului Iliescu și a României nu slujesc acestui țel, fiindcă ele lezează demnitatea românilor și-i fac să se simtă solidari cu actualul șef al statului, pe nedrept imbroșcat cu noroi. Bun sau rău președinte, domnul Iliescu reprezintă țara. Noi, aici, în România, îl putem critica oricît, e o treabă a noastră, dar vom dezaproba falsurile și injuriile la adresa Domniei sale, de oriunde ar veni ele.

Mașina de vot a socialiștilor bulgari (fostii comuniști) a adoptat noua Constituție. Dezbaterile sînt continuate în stradă, de simpatizanții opoziției, consiliați, în stilul binecunoscut și la București, de timorații poliști.

Menționez că instrucțiunile guvernului român pentru obținerea îmbunătățirilor arătate au putut fi date în cunoștință de cauză, pentru că atît fosta administrație a marelui Antonescu cit și membrii actualului guvern Sănătescu (îndeosebi Iuliu Maniu și Gr. Niculescu Buzescu) cunoșteau încă de la 12 aprilie 1944 textul rezumat al clauzelor minimale de armistițiu, formulat de sovietici și definitivat conform unor cereri cu totul minore anglo-americane.

Articolul 1 avea în proiect următoarea redactare:

„Cum România a încetat cu totul operațiunile militare împotriva Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice, pe toate fronturile, a ieșit din războiul împotriva Națiunilor Unite, a rupt relațiile cu Germania și sateliții săi, a intrat în război și duce războiul alături de Puterile Aliate împotriva Germaniei și Ungariei, cu scopul de a restaura independența și suveranitatea României, pentru care scop va pune la dispoziție nu mai puțin de 12 divizii de infanterie, cu mijloacele suplimentare.

Operațiunile militare din partea forțelor române, inclusiv forțele navale și aeriene impo-

triva Germaniei și Ungariei, vor fi puse sub comanda generală a înaltului Comandament Aliat (sovietic)».

În legătură cu prevederile acestui articol, delegații români (Pătrășcanu, Dămăceanu) au ridicat trei chestiuni: precizarea datei încetării focului împotriva U.R.S.S. și întoarcerii armelor împotriva Germaniei; cererea

ferite de armata română în cel peste trei ani de război au fost atît de mari, încît dacă din punct de vedere al efectivelor constituirea acestor mari unități, ar fi posibilă, dotarea lor cu echipament și mai ales cu armament, tehnică de luptă și mijloace de transport auto este greu realizabilă. Depozitele noastre, subliniau delegații ro-

necesăr pentru luptă, diferă mult de cele prezentate de noi. Armata română dispune încă de suficiente mijloace pentru înzestrarea completă a acestor divizii. Se miră că hitleriștilor le-am putut pune la dispoziție în anii 1942 și 1944, 20, respectiv, 20 de mari unități, între care și o divizie blindată, iar acum ne codim.

august, au fost capturate de armata sovietică. Așa s-a întîmplat, preciza vorbitorul român, cu o parte din unitățile Corpului de armate de sub comanda generalului Gheorghe Radu, dezarmate și capturate lîngă Adjud.

Asta era prea mult pentru delegația sovietică, încît, deși argumentația noastră era justă, Molotov — în picioare — cu brațul drept ridicat și continuat cu degetul arătător, care oscila amenințător, a pus capăt discuțiilor la articolul 1, cu această întrebare:

„Ce-ați căutat la Stalingrad?”

Astfel singura „îmbunătățire” ce s-a putut obține la acest articol a fost introducerea în text a datei întoarcerii armatelor. Iată începutul redactării lui definitive: „Cum de la 23 August 1944, ora 4 a.m. (sublinierea mea), România a încetat cu totul operațiunile militare împotriva Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice pe toate teatrele de război...”

În atmosfera care se crease, nu s-a mai insistat, deocamdată, asupra cobeligeranței, urmînd să se revină asupra ei cînd spiritele se vor mai liniști.

Col. ION FOCȘENEANU

Cum a fost semnat armistițiul cu U. R. S. S. (IV)

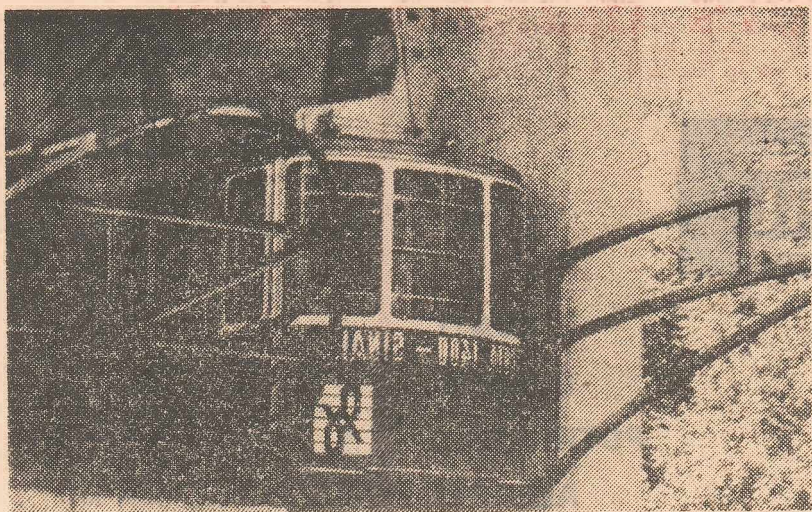
ca Națiunile Unite să ne ajute cu armament, tehnică de luptă și mijloace de transport pentru organizarea celor 12 divizii în mod corespunzător; acordarea României a statutului de cobeligeranță.

În ceea ce privește participarea României la război cu 12 divizii de infanterie sub comandament sovietic, delegații români au arătat că pierderile su-

mări, sînt goale. Propuneau deci ca Uniunea Sovietică, Anglia și Statele Unite să contribuie cu o parte din aceste mijloace la organizarea modernă a diviziilor cerute.

Molotov a observat că informațiile ce deține el, referitor la posibilitățile României de a organiza cele 12 divizii și a le înzestra cu tot ceea ce le este

Luînd cuvîntul în replică, unul din delegați a confirmat numărul de 20 de mari unități cu care am participat, în vara anului 1944, la apărarea Moldovei, a țării noastre. Majoritatea acestora însă suferiseră pierderi prea mari ca să mai poată fi utilizate. O parte din cele care mai păstrasera o oarecare capacitate de luptă, după încetarea focului în ziua de 24

LA SINAIA, TELECABINA ARE LUMBAGO

Cu aproape douăzeci de zile în urmă, apărea în unele ziare o știre demnă de a trezi interesul unei mulțimi de cititori: „Muncitorii de la telecabina sînt în grevă, se află în grevă de aproximativ o lună, în plin sezon”. Știre cu totul nefondată (nu numim cotidienele cu pricina). Cu totul altfel stau lucrurile la Sinaia, deși acum știrea a devenit actuală și veridică: muncitorii de la telecabina sînt în grevă, însă greva a început abia pe data de 9 iulie a.c. Și încă o precizare care se impune: în iunie, în plin sezon, muncitorii de la telecabina nu au fost timp de o lună în grevă, deși, e drept, mult timp nici cabina, nici alte forme ale transportului prin cablu nu au funcționat.

„Divorțul” de comunism și de „colhozuri”

Vineri 12 iulie a.c., la trei zile de la declanșarea grevei, vizitînd sediul societății de transport prin cablu de la Sinaia, am găsit telecabina încercînd în inertie să ursoză, la punctul zero al ascensiunii, adică „în hangar”. O panglică bloca accesul spre sala de bilete și o încărdă mare anunța greva pe timp nemăsurat. Pe terasa superioară, un grup de muncitori ocupaseră locul de muncă pe care se desfășura greva. De la oameni, precum și de la liderul sindical, Constantin Vulpă, am aflat că sindicatul muncitorilor a cerut în mod categoric desprinderea de societatea din Brașov de care aparține filiala de transport cablu de la Sinaia. De ce? Fiindcă, după opinia lor, ea intruchipează o societate veche, perimată. În inițiativa celor din Sinaia stă înființarea unei societăți de transport prin cablu în localitate, de sine stătătoare, sau, în cel mai rău caz, afilierea la o societate din cele deja existente (unitatea cu sediul la Brașov este societate pe acțiuni). Care este motivul acestui irevocabil „divorț”? Faptul că filiala de transport cablu din Sinaia plătește din încasările ei alte societăți nerentabile de turism, cum ar fi cele de la Borsă, Bileta, Vatra Dornei, Mogoșă, Bunloc, Păltiniș (parțial). Aceste stațiuni turistice au fost nominalizate în fața mea chiar de un grup de muncitori greviști.

Cine finanțează turismul falimentar

Mai pe scurt, muncitorii de la telecabina din Sinaia știu că reprezintă o uni-

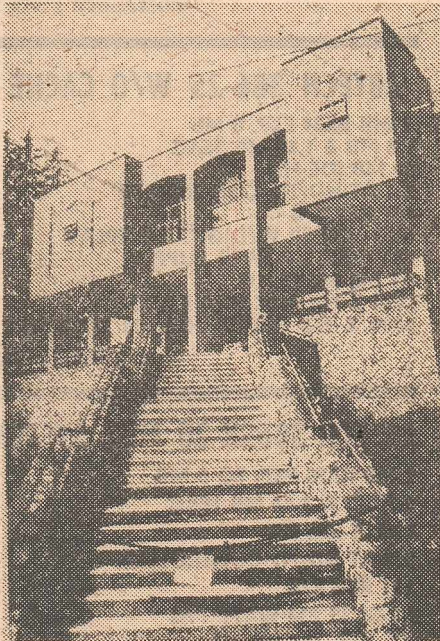
tate eficientă și s-au săturat de comunism, de colhozuri și întovărășiri păguboase pentru „punga” lor. În care nu se știe cine muncește și cine nu. Simptom care, într-un fel sau altul, este frisonul care a cuprins, în timpi diferiți, întreaga țară, datorită incapacității (și nehotărârii) Guvernului și Puterii în ansamblu de a lichida suprastructurile comuniste, crescute ca niște tumori pe organele prospere. În plus, muncitorii de la telecabina nu mai vor — după propria lor declarație — să mai tină în spate și pe cei de la atelierul mecanic Brașov sau de la birocrația TESA, care li se pare monstruos de numeroasă (42 de funcționari). Unul dintre greviști ne relatează că, la Păltiniș, acum cîteva zile, nu era nici un turist în stațiune. Cine finanțează atunci turismul falimentar?

Sindicatul muncitorilor din Sinaia numără 42 de angajați. Unul din motivele iarăși foarte importante care au condus la declanșarea mișcării de protest a fost ultima „peripeție” a conducerii centralizate de la Brașov: decizia de desfacere a contractului de muncă la zece oameni care aparțin de filiala Sinaia. De fapt, aceștia lucrează la instalația de transport din Valea Dorului. Motivul? După cite spun sindicaliștii, „ca să se descursească de liderii sindicali și purtătorii de cuvînt cei mai incomozi”, care lucreau, destul de mulți, la Valea Dorului. Totuși, conducerea centralizată trebuia să găsească un pretext. Și l-a găsit: a pretextat că instalația de la Valea Dorului e sezonieră, deși poate funcționa și vara — și deservește, totuși, o importantă cabană turistică: Valea Dorului.

Cine sfidează pe cine?

Oricum, și la instalația din Valea Dorului, oamenii considerau că sînt pușini, odată ce, în sezon, cabina mergea întreaga zi și unii din muncitori intrau în concediu. Iată lista cu muncitorii care au primit preaviz de 15 zile cu desfacerea contractului de muncă: Teleanu Iulian (șef instalație), Brădătan Vasile (mecanic trolist), Constantin Ion (lăcătuș mecanic și lider sindical), Vulpă Constantin (lăcătuș mecanic și lider sindical), Tătar Carol, Căldură Vasile, Marinaș Gabriel, Tăbăraș Cornel, (toți lăcătuși mecanici), Bomborac Gheorghe (electrician) și Balint Emilia (casieră). Dl. șef de instalație Pascu a declarat că d-nu, contabil-

șef Teodorescu Romeo a aflat că se va da un anunț pentru angajarea de noi oameni în locul celor concediați începînd cu 1 decembrie. Ceea ce în condițiile în care concediezi 10 salariați, e mai mult decît o sfidare. Pînă nu demult, instalația nu a funcționat, deoarece tronsonul I (Sinaia-cota 1400) a fost în reparație, și s-au schimbat cablurile-tractoare. După efectuarea lucrărilor, au venit organele pentru autorizare, s-au făcut probe. A doua zi

după terminarea probelor, s-a primit o notă telefonică din partea conducerii societății prin care se zicea că în urma hotărîrii Consiliului Imputerniciților Statului (C.I.S.) de la Brașov, se ordonă oprirea tuturor instalațiilor pînă la noi ordine (asta se-ntimpla pe 26.06).

„Cuiul lui Pepelea”!

Pentru salariații din zona Sinaia a transportului prin cablu, „cuiul lui Pepelea” se pare că este dl. inginer Mărgărit Gheor-

ghe. Întreg sindicatul cere în cor schimbarea sa din funcția de „șef de zonă”. Muncitorii declară că „acesta este străin de interesele și munca noastră, de fapt, este autorul moral al divergențelor dintre noi și întreprindere. Stăm încordați cînd este pe aproape; a fost adus aici în mod abuziv. Pentru orice fleac cheamă Poliția și Procuratura, injură oamenii”. În plus, unul din muncitori mi-a șoptit că are o mătușă directoare-adjunctă în conducerea de la Brașov. Pe data de 5 iulie, zona Sinaia a primit o notă telefonică prin care se autoriza funcționarea telescaunului, cu avizul ISCIT Brașov nr. 1518/05. 07. 91, și doar pe distanța cota 1400 — Virful-cu-Dor, iar a telecabinei numai în probe.

Orice posibilitate de acces — întreruptă!

Cei care vă îndreptați spre cota 1400 sau 2000, aflați că aveți puține șanse de a ajunge! Telecabina costă, pînă la cota 1400 — 25 de lei, iar de-acolo pînă la cota 2000, 20 de lei cu cabina și 15 cu telescaunul. Acum, singurul care urcă acolo este... taxiul particular, care percepe între 400 și 600 de lei pînă la cota 1400. Un salt, nu? Dacă litigiul s-ar rezolva, traficul ar putea funcționa în plin. Întreprinderea are peste 6 milioane încasări, afară de valută (numai anul trecut). Sus, la cabana „Miorița”, copiii veniți în tabere nu au cum să plece și să se aprovizioneze cu alimente. Ce se va întimpla cu ei? S-a vorbit cu dl. ministru Ion Grigoriu, apoi cu dl. Bogdan Vasilescu, director general, care, în prima fază, nu erau informați despre conflictul de muncă, deși, după o asemenea hotărîre, C.I.S. trebuia să anunțe la minister. A fost chemat liderul sindicatului: „că ne dau afară, că ei sînt patronii, că ei fac ce vor”. Sindicaliștii au angajat și 2 avocați care să le apere interesele: d-na Monica Melicofer și dl. Mureșan (soc. PALAS — Sinaia). Litigiul rămîne, în continuare, nesoluționat. De pe urma lui pierd, în primul rînd, turiștii, care nu au nici o vină — și care sînt blocați la cota înertțiilor neo-și post-comuniste.

MIHAIL GĂLAȚANU

Fotografie de SILVIU STAN

„ÎN ROMÂNIA, IMPACTUL RECLAMEI NOASTRE A FOST PESTE AȘTEPTĂRI!”

Interviu cu dl. director Alexander Reichel de la Minolta Austria

FLACĂRA: Am auzit cu toții de oamenii de la Minolta, dar ce este de fapt această firmă?

REICHEL: Minolta CAMERA CO. LTD este o societate japoneză care fabrică mai multe categorii de produse: în primul rînd, aparatură foto, domeniu în care ne aflăm pe primul loc în lume, ca producție: aparatură de birou — copiatoare, telefoaxuri, imprimante, cititoare de microfime, etc.; instrumente radiometrice pentru industrie și cu destinație medicală: în sfîrșit, planetariumuri, instalate de Minolta în

mai mult de 150 de orase din toată lumea. Minolta Austria ca și Minolta România aparțin diviziunii Aparatură de Birou.

FLACĂRA: Care credeți că este cheia succesului companiei Minolta?

REICHEL: Service-ul reprezintă cel mai important lucru pentru noi și un punct forte în lupta cu concurența: service înainte, în timpul și după vânzare. Clienții noștri devin întotdeauna prietenii noștri de afaceri.

FLACĂRA: Acum, după ce

v-ați stabilit în România, mai aveți probleme serioase cărora trebuie să le faceți față?

REICHEL: În România există mai multe probleme, dar cea mai serioasă este convertibilitatea leului. Căutăm acum alte metode de colaborare, de exemplu, ne-am gîndit la un schimb de mărfuri, și anume, o subdiviziune a lui Minolta Austria să importe în schimbul produselor noastre, cabluri, produse chimice, etc.

De asemenea, atitudinea față de muncă și de afaceri ar fi bine să se modifice mai repede în țara dvs.

FLACĂRA: Ce schimbări ați dori să vedeți în economia românească?

REICHEL: Descentralizarea economiei mi se pare esențială, în așa fel, încît, o companie să poată fi independentă financiar.

FLACĂRA: Ce sînt ați da unei firme care vrea să intre pe piața noastră?

REICHEL: Cu un studiu corect al acestei piețe și cu multă răbdare față de mentalitățile care se schimbă mai greu, vor reuși cu siguranță.

FLACĂRA: Aveți concurență în România?

REICHEL: Numai Rank Xerox reprezintă o concurență reală și redutabilă. Sînt singurii care pot oferi servicii similare.

FLACĂRA: Care este strategia globală a companiei Minolta?

REICHEL: Să furnizeze produsul potrivit exact cînd este cerut pe piață, să producă pentru a usura viața de zi cu zi. Încercăm zilnic să îmbunătățim calitatea a ceea ce vindem ca și a oamenilor noștri.

FLACĂRA: Care sînt principiile conform cărora asigu-

rați distribuția produselor Minolta?

REICHEL: În primul rînd, cei care lucrează cu noi sînt selectați atent, atît după criteriile profesionale cît și după criteriile umane. Avem specialiști care ne ajută în pregătirea psihologică a fiecărui angajat, prin cursuri și teste periodice.

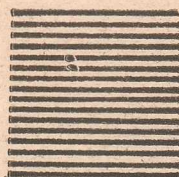
Sîntem în relații foarte bune cu mass-media, care ne dă posibilitatea de a-i informa pe clienții noștri asupra activității firmei, organizăm expoziții regionale și vom participa în toamnă la TIB.

FLACĂRA: Ce părere aveți despre impactul textului reclamei TV. „Chemati oamenii de la Minolta”?

REICHEL: Traducerea sloganului nostru internațional în limba română a fost foarte inspirată pentru că subliniază următorul fapt: cei care lucrează la noi, nu sînt numai funcționari ci și oameni. Impactul reclamei noastre a fost peste așteptări și sîntem foarte mulțumiți din acest motiv.

MIHAIL SÂNDOIU
RUXANDRA ONOFREI

ÎN CĂUTAREA SEMNULUI EXCELENȚEI

GARANTAT:

**PREȚ — PERFORMANȚE
ȘI UN SERVICIU DE EXCEPȚIE**

**LUAȚI
DECIZIA
POTRIVITĂ...
ALEGEȚI
SISTEMUL
ABTECH**

ABTECH 486-33 W/64K SYSTEM

4 MB RAM EXP. TO 16 MB
1.2 MB & 1.44 MB TEAC
200 MB IDE HD
1:1 AT HD/FD CONTROLLER
101 KEY K/B
TOWER CASE W/DIGITAL DISPLAY
250 WATT POWER SUPPLY
AT I/O 2S, 1P, 1G
1024 X 768 W/512K VGA CARD
1024 X 768 SUPER VGA. 28 MONITOR

COMPLETE SYSTEM

ABTECH 386-33 W/64K

4 MB RAM EXP. TO 8 MB
1.2 MB & 1.44 MB TEAC
120 MB IDE HD
1:1 AT HD/FD CONTROLLER
101 KEY K/B
FULL-TOWER W/DIGITAL DISPLAY
230 WATT POWER SUPPLY
AT I/O 2S, 1P, 1G
1024 X 768 W/512K VGA CARD
1024 X 768 SUPER VGA. 28 MONITOR

COMPLETE SYSTEM

ABTECH 386SX-16 MHZ SYSTEM

1 MB RAM EXP. TO 8 MB
80 MB HD
1.2 MB & 1.44 TEAC
1:1 AT HD/FD CONTROLLER
101 KEY K/B
AT CASE W/230 WATT P/S
AT I/O 2S, 1P, 1G
1024 X 768 512K VGA CARD
1024 X 768 SUPER VGA. 28 MONITOR

COMPLETE SYSTEM

ABTECH 486-25 W/128K SYSTEM

4MB RAM EXP. 16 MB
1.2 MB & 1.44 MB TEAC
200 MB IDE HD
1:1 AT HD/FD CONTROLLER
101 KEY K/B
TOWER CASE W/DIGITAL DISPLAY
250 WATT POWER SUPPLY
AT I/O 2S, 1P, 1G
1024 X 768 W/512K VGA CARD
1024 X 768 SUPER VGA. 28 MONITOR

COMPLETE SYSTEM

ABTECH 386-25 W/O CACHE

1 MB RAM EXP. 8 MB
1.2 MB & 1.44 MB TEAC
80 MB IDE HD
1:1 AT HD/FD CONTROLLER
101 KEY K/B
MID-TOWER W/DIGITAL DISPLAY
230 WATT POWER SUPPLY
AT I/O 2S, 1P, 1G
1024 X 768 512K VGA CARD
1024 X 768 SUPER VGA. 28 MONITOR

COMPLETE SYSTEM

ABTECH 286-16 MHZ SYSTEMS

1 MB RAM EXP. TO 8 MB
40 MB HD
1.2 MB & 1.44 MB TEAC
1:1 AT HD/FD CONTROLLER
101 KEY K/B
AT CASE W/230W P/S
AT I/O 2S, 1P, 1G
800 X 600 W256K VGA CARD
640 X 480 COLOR 14" MONITOR

COMPLETE SYSTEM

ABTECH 286-16 LAPTOP

1 MB RAM EXP. TO 4 MB
40 MB HD CONNER
1.44 MB TEAC
2 SERIAL, 1 PARALLEL PORT
85 KEY KEYBOARD
VGA, LCD 22 GRAYScales
EXTERNAL MONITOR CONNECTOR
CAR POWER ADAPTOR
VGA 640 X 480
ONE 16 BIT EXP. SLOT AVAILABLE
WEIGHT 11.91 LBS

COMPLETE SYSTEM

ABTECH 386SX-20 MHZ SYSTEM

1 MB RAM EXP. TO 8 MB
1.2 MB & 1.44 MB TEAC
80 MB IDE HD
1:1 AT HD/FD CONTROLLER
101 KEY K/B
AT CASE 230 WATT P/S
AT I/O 2S, 1P, 1G
1024 X 768 512K VGA CARD
1024 X 768 SUPER VGA. 28 MONITOR

COMPLETE SYSTEM

ABTECH 286-12 MHZ SYSTEMS

1 MB RAM EXP. TO 4 MB
40 MB HD
1.2 MB & 1.44 MB TEAC
1:1 AT HD/FD CONTROLLER
101 KEY K/B
AT CASE W/230W P/S
AT I/O 2S, 1P, 1G
800 X 600 256K VGA CARD
640 X 480 COLOR 14" MONITOR

COMPLETE SYSTEM

CLIEȚI EXCLUSIVI AI ABTECH:

BIROUL EXECUTIV AL PREȘEDINTELUI S.U.A.
SECURITY PACIFIC BANK (S.U.A.)
ADMINISTRAȚIA VETERANILOR (S.U.A.)
NAȚIUNILE UNITE
N.A.S.A.
GENERAL TELEPHONE (S.U.A.)
UNIVERSITĂȚI / SOCIETĂȚI / SPECIALIȘTI... ETC.
CLIEȚI DIN EUROPA ȘI DIN AMERICA DE SUD
PLEASE CALL FOR PORTABLES, MACINTOSH,
LAPTOPS, COMPAQ AND MORE HARD DRIVE,
VGA CARDS & MONITORS OPTIONS.

Asigurăm transportul în întreaga lume!

1 an garanție pentru piese și funcționare!
30 de zile garanție cu rambursarea banilor!
Prețurile sînt supuse modificărilor, fără obligația noastră
de a anunța în prealabil!

ABTECH SRL

2000 Blvd.
Rowland Hts. CA 91748
Tel : (818) 965-7510
Fax : (818) 912-8918

Calea Moșilor nr. 201
Bloc 9, et. 7, ap. 53
București, România
Tel : 10 41 73
Fax : 10 09 65

Vremurile sînt cum sînt DAR VREMEA?

(proгноza vremii pentru 24-30
iulie)

În sfîrșit, Cuptor ne-a desfășurat cu soare, căldură, cîte o scurtă răcorire după-amiază, cu...Ce mai? Ne-am simțit bine, meteorologic vorbind, în concedii la mare, la munte, în week-end-uri în jurul casei sau chiar la serviciu (după puteri, fiecare).

În continuare, Cuptor nu ne va dezamăgi!
Miercuri va fi cald și frumos în aproape toată țara. Doar în nord-estul țării, iar după-amiază și seara și la munte, norii se vor îngrămădi pe cer și va ploua în averse nu rareori însoțite de tunete și fulgere. Temperatura aerului, în ușoară creștere față de zilele anterioare, va avea valori cuprinse în general între 26° și 33° ziua, și între 13° și 21° C dimineața.
Joi, ploile vor înceta treptat în Moldova, dar în schimb în Banat, Oltenia, și bună parte din Crișana, nebulozitatea va

crește și va începe să plouă, mai peste tot în aceste regiuni. La munte din nou în a doua parte a zilei norii vor amenința a ploaie, de data aceasta mai ales în vestul țării. În restul regiunilor va fi lăraș cald, iar soare.
Vineri, ploile vor cîștiga teren în tot vestul țării, dar se vor retrage din Oltenia. În rest, vremea rămîne neschimbată.
Week-end-ul se prefigurează destul de cald și frumos. Cerul va fi mai mult senin, exceptînd zonele nordice și de munte, uned temporar norii le vor a-

coperi, iar pe alocuri este posibil să plouă.
Pe Litoral, cerul încărcat de nori în prima zi, cînd este posibil să plouă, se va degaja treptat și va fi cald și frumos. Apa mării va avea, aproape invariabil, 24°, 25° C. Deci profitați cit mai repede, dacă puteți!
La munte va fi bine și frumos dimineața, dar după-amiază vă recomandăm să nu fiți prea departe de un acoperiș, că altfel vă plouă.

IOANA MAȘEK

DIRECTOR
George Arion

Redactor șef :

Ion D. Goia

Secretar general de redacție :

Eugen Mihăescu

■ PUBLICIȘTI COMENTATORII (1700) : Dumitru Constantin, Horia Pătrașcu

■ EVENIMENT (2542) : Mihail Gălățanu, Petre Barbu, Pașcu Balaci, Radu Ciobotea, Alexandru Mihăilă.

■ DREPTURILE OMULUI (2600) : Roxana Paicu-Manolescu, Valeria Dorneanu, Elena Grecescu, Oltea Mutulescu, Corneliu Olteanu, Cristian Pavel, Mihai Stănescu

■ CULTURĂ - ÎNVĂȚĂMÎNT (2559) : Mihai Săndoiu, Paul Vinicius

FLACĂRA BIS

Redactor șef :

Dorin Gherghinescu

Secretar general de redacție :

Liana Tatos

Liviu Timbus, Aurelia Boriga

Constantin Dumitru

(17 16 39)

REBUS

Redactor șef :

Tudor Octavian (1457)

Secretar general de redacție :

Alexandru Păsărin (2036)

Adrian Mitu, Bogdan Vlad (1457), Aurel Stefan Alexandrescu, Mihai Zgubea, Simona Simzianu (2036)

FLACĂRA BASARABIEI

Redactor șef :

Ion Zubașcu

Secretar general de redacție :

Dorin Sălăjan

Mihai Potirniche (corespondent special din Basarabia)

(2559)

EDITURA FLACĂRA

Domnița Ștefănescu (2559),

■ FOTOREPORTAJ (2528) :

Elena Ghera, Gig Motoianu, Silviu Stan

■ SECRETARIAT TEHNIC DE REDACȚIE (2123, 1453, 2072) :

Mircea Popp, Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, arh. Adrian Petrescu.

■ SECRETARIAT - ADMINISTRATIE (2002, 2558) : Dan Mircea Popa, Liliana Crețu, Mihaela Moroșanu, Eugenia Vasile.

■ PUBLIC RELATIONS

(2634) : Ruxandra Onofrei

■ Adresa redacției și administrației : București, Piața Presei Libere nr. 1 cod 71311.

Telefoane : 17 60 10, 17 60 20 (cu interioarele trecute în paranteze de mai sus) ; secretariat director : 2002 ; redactori șefi : 2143 (C. Dumitru), 2124 (I. D. Goia), secretar general de redacție : 17.16.39.

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRES-FILATELIA. Sectorul export-import presă P.O. Box, 12-201, telex 10876, poștă București, Calea Griviței nr. 64-66.

■ Administrația : EDITURA „Presă Națională” S.A. (ec. Ioan Ciucescu, ing. Stan Pelteacu).

■ Tiparul : Imprimeria CORESI București.

16 pagini — 10 lei

La piață,

la piață

De-o leafă —

verdeată!